

Ponygek Omnibus 2

Ponygek Omnibus 2

"Een pony als geheim"

&

"Vampier op de manege"

Onvergetelijke pony-avonturen van

Stasia Cramer

Uitgeverij Tadidom

Ponygek Omnibus deel 2 bevat de pony-avonturen:

1. 'Een pony als geheim'

© Stasia Cramer

leesniveau E5/M6

eerder uitgegeven door

uitgeverij Zwijsen Algemeen BV te Tilburg

en

2. 'Vampier op de manege'

© Stasia Cramer

leesniveau M6/E6

eerder uitgegeven door

uitgeverij Zwijsen Algemeen BV te Tilburg

1ste editie Ponygek Omnibus 2

Uitgeverij Tadidom 2012

www.stasiacramer.nl

ISBN: 978-90-74430-16-6

NUR: 280

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of (door-) verkocht zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoud

Een pony als geheim

1	Ezra	6
2	Lid van de ponyclub?	9
3	Dat stomme geld	12
4	Wachten op Connie	14
5	Gelijke kansen	17
6	De rijstijlproef	20
7	Het springconcours	23
8	Het besluit	27
9	De dressuurproef	30
10	De ponywissel	33
11	Wie wordt kampioen?	36

1. Ezra

"Het spijt me, maar dit is geen manege," zegt Diny Overmars. Ze wijst naar de pony's, die in ruime boxen aan het gangpad staan. "De pony's die hier staan zijn van de kinderen zelf. Zij zijn lid van de ponyclub. Ik zit in het bestuur. Ik regel de lessen en de wedstrijden. Er is wel een manege in deze regio. Maar dat is ruim twaalf kilometer fietsen."

Mees schudt haar hoofd. Twaalf kilometer is te ver. Dan is ze bijna een uur onderweg. Een uur heen en een uur terug. Samen met haar vader is Mees pas verhuisd. In hun vorige woonplaats ging ze elke dag naar de manege. Ook hier wil ze dolgraag ponyrijden. Maar dat is niet zo gemakkelijk als ze had gedacht!

"Kan ik dan misschien helpen?" houdt Mees aan. "Als er een kind ziek is kan ik de pony toch verzorgen? Op de manege reed ik als eerste op de nieuwe pony's. Ik rijd al zes jaar. En ik kan stallen uitmesten. Ik kan de kinderen helpen met poetsen en opzadelen."

Diny schudt haar hoofd. "We hebben een jongen die de stallen doet," zegt ze. "En de kinderen poetsen hun pony's zelf."

Mees draait zich teleurgesteld om. Ik mis de pony's van de manege nu al, denkt ze. Ik ben al mijn ponyvrienden kwijt. En nu kan ik ook al niet meer rijden. De tranen schieten in haar ogen.

Diny pakt haar bij haar arm. "Misschien weet ik toch wel iets voor je," zegt ze. Ze neemt Mees mee naar de box naast de zadelkamer. Daar staat een lichtbruine pony met lange, witte manen.

Een Haflinger, weet Mees. Wat een mooie pony. Hij kijkt wel triest uit zijn ogen. Misschien is zijn baasje ziek.

"Dit is Ezra," zegt Diny. "Ezra was van Jessica, de dochter van Connie Streng. Jessica is een halfjaar geleden omgekomen bij een ongeluk. Ze reed op haar fiets en werd door een auto geschept."

Mees slaat haar hand voor haar mond. Wat vreselijk, denkt ze. Arme Jessica, arme Ezra.

"Er wordt nu weinig met Ezra gedaan," vertelt Diny verder. "Connie weet niet wat ze met haar moet doen. Houden of verkopen? Ze longeert haar drie keer per week. Weet je wat dat is, longeren?"

Mees knikt en zegt: "Dan loopt de pony rondjes om je heen. Aan een lang touw."

"Precies," zegt Diny. "En af en toe laat Connie een van de kinderen op Ezra rijden. Maar de pony heeft meer aandacht nodig. Ik zal Connie vragen of jij Ezra een tijdje mag verzorgen."

Diny gaat Connie zoeken. Ze heeft gezegd dat Mees bij Ezra moet wachten.

Mees is bij de merrie in de box gaan staan. Ze aait haar over haar hals. Ze plukt een strootje uit haar manen. Ezra kijkt de andere kant op.

"Vind je het niet leuk om geaaid te worden?" vraagt Mees.

"Als je mij niet leuk vindt, moet je het nu zeggen. Want Diny gaat aan Connie vragen of je mijn verzorgpony mag worden." Ezra laat haar hoofd zakken.

"Je mist Jessica, hè?" fluistert Mees. "Zij was vast heel lief voor je. Nou, dat zou ik ook zijn als je van mij was. Je bent de mooiste pony die ik ooit heb gezien. Op de vorige manege hadden we ook mooie pony's, hoor. Maar die waren erg mager. Ze moesten keihard werken. Soms wel drie of vier lessen per dag."

Mees aait Ezra achter haar oren. Dan kriebelt ze de merrie onder haar kin.

Ezra wrijft met haar hoofd langs haar mouw.

"Vind je me al wat aardiger?" lacht Mees. "Ik wil jou graag als verzorgpony. Maar jij moet mij natuurlijk ook willen als eh... als verzorgkind. Ik zal je elke dag borstelen."

Mees doet met haar handen de borstels na. Ezra sluit haar ogen. Mees kamt met haar vingers door de lange, witte manen.

"Ik zal je manen kammen en je staart borstelen. Ik krab ook elke dag je hoeven uit. Als ze te droog zijn, dan vet ik ze in. En als ze te nat zijn, dan doe ik er teer op."

Mees gaat met haar hand langs het onderbeen van Ezra. De pony tilt gehoorzaam haar voet op.

"En pas als je helemaal glimt, ga ik op je rijden. Niet alleen oefeningen, hoor. De ene keer dressuur. De andere keer springen. Of een buitenrit. Houd jij ook zo van de bossen? Het ruikt er zo lekker als het heeft geregend, hè? Maar we hoeven niet altijd te rijden, hoor. We kunnen ook samen gaan wandelen. Dan kun jij lekker grazen en dan eet ik een banaan. Dat vind ik het lekkerste fruit dat er is."

In haar fantasie is Ezra al haar verzorgpony. Heeft ze buiten niet een strook gras gezien? Lekker voor Ezra om daar even te grazen, denkt Mees. Ze pakt de pony bij haar halster vast. Ze schuift de staldeur open en... Daar staat een onbekende vrouw.

O nee, dat is vast Connie Streng, denkt Mees. Wat kijkt ze boos! Ik had zeker niet aan Ezra mogen komen. O nee, nu heb ik alles verpest!

2. Lid van de ponyclub?

"Wat ben jij met Ezra van plan?" vraagt Connie Streng. Ze doet haar achternaam eer aan. Haar grijze ogen kijken dwars door Mees heen. Maar voor de rest ziet Connie er niet zo gevaarlijk uit. Een lange vrouw met donker haar, dat ze in een korte staart draagt. Ze is van dezelfde leeftijd als de moeder van Mees.

"Eh, ik wilde haar even laten grazen voor de stal," zegt Mees. Ze laat de pony los en loopt de stal uit.

"Sorry," zegt ze. "Ik vond Ezra een beetje zielig. Ik dacht dat ze buiten wat vrolijker zou worden. Maar ik had het eerst moeten vragen."

De blik in Connies ogen wordt zachter.

"Nee, ik moet sorry zeggen," zegt ze. "Ik oordeel vaak te snel. Maar de meeste kinderen willen zo snel mogelijk op een pony zitten. Ezra heeft aandacht nodig, geen beweging. Die kan ik haar wel geven. Ze is inderdaad zielig. Je... je weet wat er gebeurd is?"

Mees knikt.

Connie slikt een paar keer en zegt dan: "Ik ben van plan Ezra te verkopen. Wat heb ik aan een pony waar ik niets mee doe? Ze kost alleen maar geld. Ik heb ook nog een ander paard op stal staan."

Mees knikt weer.

"Ik heb al een keer een advertentie gezet. Daar zijn veel mensen op afgekomen. Maar ik wilde Ezra aan niemand van hen kwijt. De kinderen waren helemaal niet aardig."

Mees knikt maar niet meer. Ze kijkt Connie alleen maar aan. Het lijkt of die elk moment kan gaan huilen.

"Jij mag Ezra best als verzorgpony hebben," zegt Connie dan. "Joepie," roept Mees uit. Ze pakt Connies hand en schudt

deze wild heen en weer.

"Als je maar niet vergeet dat ik haar ga verkopen," zegt Connie. "Je moet je dus niet te veel aan haar hechten."

Mees knikt weer en dan begint ze te lachen.

"Ik ben net een jaknikker," zegt ze. Ik krijg er een stijve nek van."

Connie begint ook te lachen. Het ijs is gebroken.

"Laat haar maar lekker buiten grazen," zegt Connie. "Dan pak ik mijn paard ook."

Mees neemt Ezra mee de stal uit. Het is een mooie voorjaarsdag. Een paar struiken staan in bloei. De bomen krijgen al bladeren.

Als Ezra buiten komt, knippert ze met haar ogen. Ze is het felle zonlicht niet meer gewend. Dan hinnikt ze.

Mees neemt haar mee naar de strook gras. Ezra begint direct tevreden te grazen.

Even later komt Connie aanlopen met een groot, zwart paard.

"Dit is Its," zegt ze.

Wat een prachtig paard, denkt Mees. Zijn vel glanst zo gezond. Onder zijn glimmende vacht ziet ze zijn spieren liggen. Een echt springpaard.

Ezra kijkt op. De paarden snuffelen even aan elkaar. Het is duidelijk dat ze elkaar kennen. Even later grazen ze vredig naast elkaar.

Connie gaat op de grond zitten. Ze laat Its los. "Hij loopt toch niet weg," zegt ze. "En Ezra ook niet."

Mees gaat naast Connie op het gras zitten. Ze kijkt om zich heen. Ze ziet de gezellige potten met viooltjes op de grond. De buitenbak met het houten hekwerk eromheen. Wat ziet alles er netjes uit!

"Het is hier schoner dan op de vorige manege," zegt Mees.

"Daar ging vaak iets stuk. Het was een oud gebouw. En er lag

overal troep buiten. Ik houd van opgeruimd."

"Ik ook," zegt Connie. Ze glimlacht naar Mees. Mees lacht terug. Voor het eerst sinds de verhuizing is ze blij. Wat een geluk heeft ze vandaag!

Als ze de paarden later weer op stal hebben gezet, komt Connie naar Mees toe.

"Ik heb het druk met Its. En ook met het bestuur van de ponyclub," zegt ze. "Wist je dat ik penningmeester ben?"

"Dat heeft Diny me verteld," zegt Mees.

"Je mag met Ezra doen wat je ook met een eigen pony zou doen," zegt Connie. "Over twee weken begint het clubkampioenschap. Eerst springen. Een week later dressuur. Jessica is vorig jaar derde geworden. Na Annabel, die toen nog haar eigen pony Jorro had. En na Hubert met Layka. Jij mag dit jaar wel met Ezra meedoen."

"Cool!" roept Mees uit. Ze heeft nog nooit met een wedstrijd meegedaan.

"Wacht hier maar even," zegt Connie. Ze gaat steeds vrolijker kijken.

Even later komt ze terug. Ze heeft een stapel papieren in haar hand.

"Je moet wel lid worden van de ponyclub," zegt Connie. "Hier heb je de formulieren om je in te schrijven. Je ouders moeten er hun handtekening onder zetten. Niet vergeten, hoor!"

Mees knikt en zegt: "Komt in orde." Maar op weg naar huis denkt ze: oh oh, de ellende begint weer. Pap tegen mam, mam tegen pap.

3. Dat stomme geld

Als Mees thuis is, vult ze het formulier meteen in. Haar naam, adres, postcode en woonplaats. Netjes op de lijntjes. Haar geboortedatum en geslacht.

'...wenst lid te worden van Ponyclub ODEM en verplicht zich de contributie te voldoen binnen veertien dagen na dagtekening van de rekening...'

Mees moet de zin een paar keer overlezen. Dan pas begrijpt ze wat er staat.

Hé, denkt ze ineens. Er staat dat er pas over twee weken hoeft te worden betaald! Dan is alles in orde.

Volgend weekend gaat Mees naar haar moeder. Die kan dan mooi haar handtekening zetten en geld meegeven. Ze heeft toch gezegd dat ze weer geld heeft?

De moeder van Mees, Janneke, is kunstenaar. Ze schildert dieren. Een eend die als een raket op je af komt vliegen. Zijn borst ligt open omdat hij door een kogel is geraakt. Of een grote groep padden die de snelweg oversteekt. In de verte zie je een auto naderen. Dus je kunt wel raden wat er met de padden gaat gebeuren. Een drama! Janneke noemt zichzelf een dramakunstenaar.

Mees vindt haar werk mooi, maar ook raar. Toen Mees drie jaar was, is haar moeder weggegaan. Ze is verhuisd naar Friesland. Daar woont ze nu samen met Jelle.

Janneke vond zichzelf meer kunstenaar dan moeder. Daarom kon Mees maar het beste bij haar vader blijven.

Gerard, de vader van Mees, is nog steeds boos op Janneke. Niet omdat ze weg is. Daar is hij al lang aan gewend. Maar omdat hij nog steeds voor Janneke moet betalen.

"Jij bent toch ook haar kind? Nu moet ik voor jou en voor

haar betalen. Waarom zegt de rechter niet dat ze een baan moet zoeken," roept hij vaak. "Er mankeert toch niets aan haar handen?"

Elke keer als Janneke Mees kwam halen, was er ruzie geweest. Totdat haar moeder had beloofd dat zij een hobby voor Mees zou betalen. Ze had voor het eerst geld verdiend met een schilderij. Mees mocht naar de manege.

Drie jaar lang, totdat Mees negen jaar was, had haar moeder alle lessen betaald. Haar dramakunst verkocht goed. Maar ineens was dat voorbij. Janneke had geen geld meer voor ponylessen.

Gerard was toen weer boos geworden.

"Janneke ziet maar hoe ze aan geld komt," had hij gezegd. "Ik vertik het om voor haar te betalen. Laat ze maar uit werken gaan, net als alle andere mensen."

Dat stomme geld altijd, had Mees gedacht.

Mees bleef toch elke middag naar de manege toe gaan.

Thuis was er niemand tot zes uur.

Mees mestte de stallen uit. Ze zadelde de pony's op voor de les. Ze hielp met voeren en met aanvegen. Meneer De Jong was blij met haar hulp.

Als er een kind niet kwam opdagen voor de les, mocht zij meerijden. Als er een nieuwe pony op de manege kwam, mocht zij er als eerste op. Mees reed zelfs vaker dan vroeger. Ze had Gerard niet verteld dat ze voor haar lessen werkte. Ze had net gedaan of Janneke betaalde. En Janneke wist niet beter of Gerard betaalde. Zo gaat het al drie jaar lang.

Maar nu hoeft dat gelukkig niet meer. Janneke heeft gezegd dat ze weer geld heeft. Hoeveel kost de ponyclub? Dat staat onder op het formulier.

'De contributie bedraagt vijfenzeventig euro per jaar. Er moet ook eenmalig vijftien euro entreegeld worden betaald.' Dat is samen... negentig euro. Negentig euro! Mees schrikt van het bedrag. Kan haar moeder wel zoveel betalen? Wil haar moeder wel zoveel betalen?

4. Wachten op Connie

Het is twee weken later. De eerste dag van het clubkampioenschap. Mees kamt de manen van Ezra uit. Er zit nog een klit in. Straks komt Connie om de manen in te vlechten. Mees is benieuwd hoe Ezra er dan uitziet. Hoe kun je zulk dik haar vlechten?

Mees wiebelt van haar ene voet op de andere. Ze heeft een geheim en dat wil ze kwijt. Ach wat, denkt ze dan. Ezra kan het toch niet doorvertellen.

"Ik heb het formulier net aan Diny gegeven," fluistert ze in Ezra's oor. "De handtekening eronder heb ik zelf gezet. Ik weet niet eens of hij lijkt op die van Janneke. Ik heb haar handtekening nog nooit gezien, geloof ik."

Ezra snuffelt aan de hand van Mees. Ze wil iets lekkers. Mees aait haar over haar neus. "Je krijgt zo een appel. Maar eerst moet je de rest van het geheim horen. Het geld in de envelop is ook niet van Janneke. Ik heb toch vijftig euro gekregen om iets voor m'n nieuwe kamer te kopen? Van opa en oma, weet je nog wel? En je raadt nooit hoeveel er in mijn spaarpot zat. Drieënveertig euro en nog iets. Ik ga toch pas volgend jaar met mama op vakantie. Nu heb ik het nog helemaal niet nodig!"

Ezra begint druk te snuffelen aan de jas van Mees. In de zak zit een bekende bobbel, die erg lekker ruikt!

"Oké, je krijgt hem nu wel," zegt Mees. Ze haalt de appel uit haar zak. "Wat kan het jou schelen of ik een geheim heb, hè?" Het weekend bij haar moeder is niet doorgedaan. Janneke ging drie weken naar Frankrijk. Ze kon er een cursus schilderen geven.

"Wat een kans, hè?" had Janneke door de telefoon gezegd.

Haar stem klonk opgewonden. "Ik ben allemaal Franse liedjes aan het draaien. Zo kom ik alvast in de stemming." Mees had verteld over de ponyclub. Ze had gezegd hoeveel het kostte. Ze had gevraagd of Janneke dat wilde betalen. "Tuurlijk," had Janneke gezegd. "Zodra ik weer geld heb. Maar dat zal wel een tijdje duren. Ik moet zelf de reis naar Frankrijk betalen. En nu sta ik rood. Je vader was weer te laat met betalen. Nu ben ik ook nog rente kwijt. Maakte hij het geld maar eens op tijd over!"

Dan moet ik zelf maar voor het geld zorgen, had Mees gedacht. Ze had de munten uit haar spaarpot meegenomen. Bij een paar winkels had ze ze gewisseld voor papiergeld. Ze had de negentig euro in een envelop gestopt. Diny zou het aan Connie geven. Want zij gaat over het geld. Zouden Diny en Connie zien dat ze de handtekening van haar moeder heeft vervalst? Mees hoopt van niet. Dan vertrouwen ze haar nooit meer. Bij die gedachte wordt Mees helemaal rood. Ze schaamt zich nu al.

Mees heeft Gerard niet durven vertellen over de ponyclub. Hij was zo boos toen hij hoorde dat het weekend bij Janneke niet doorging.

"Je gaat er maar één weekend per maand naartoe. Dan moet je moeder zich aanpassen, niet wij. Maar ja, we wisten allang dat ze alleen maar voor zichzelf leeft," had hij geroepen. Mees had net gedaan of ze het niet hoorde.

Ezra glimt als een spiegel. Het wachten is op Connie. Zij moet haar manen en staart invlechten. Mees wordt steeds nerveuzer. Over een uur begint de rijstijlproef. Dat is een soort springen met oefeningen in dressuur ertussendoor. Of andersom. In elk geval is dit het eerste onderdeel van het kampioenschap. Kwam Connie nu maar! Ezra moet ook nog losgereden worden.

Connie heeft beloofd een witte rijbroek mee te nemen. Mees had alleen maar een blauwe en een zwarte rijbroek. Maar

voor de wedstrijd is wit verplicht. Ze had wel een cap en laarzen. Zij is de enige met rubberen laarzen. De laarzen van de andere kinderen zijn van leer.

Mees zucht. De andere kinderen hebben ook allemaal een echte rijblouse. Gelukkig hebben ze allemaal dezelfde sweater aan. Een blauwe, met ODEM, de naam van de ponyclub, op de achterkant.

Mees ziet de kinderen van de ponyclub langs haar box komen. De altijd vrolijke Debbie met haar schimmel King. Hubert met Layka. De vosmerrie draagt rode bandages voor en achter. En daar is Annabel met Hay Girl.

De drie beste kinderen van de ponyclub op een rij, denkt Mees. Hoe kan iemand nu ooit van hen winnen?

Connie komt niet, denkt Mees een paar minuten later. Ze wil me niet meer samen met Ezra zien. Twee dagen geleden had Connie gekeken hoe Mees op Ezra reed. Na een kwartiertje was ze huilend van de tribune weggelopen.

Diny had gezegd dat het goed was dat het verdriet er bij Connie uitkwam. Dat ze zich te lang groot had gehouden. Mees had Connie willen troosten. Maar toen ze haar zocht, was ze al weg.

Ik kan net zo goed naar huis gaan, denkt Mees. Connie komt toch niet. Ze zal Ezra nu wel snel verkopen. Dan wordt ze niet meer elke dag aan Jessica herinnerd.

Mees maakt het halster van Ezra los.

"Jij hebt een vrije dag," zegt ze. Ze zoent de pony op haar neus. Dan schieten de tranen in haar ogen. Is dit hun afscheid?

5. Gelijke kansen

"Sorry, ik ben een beetje laat, maar ik kon Jessica's spullen niet zo snel op zolder vinden." Connie komt aanrennen. Over haar arm hangt een witte rijbroek. Ze heeft een paar laarzen in haar hand. Leren laarzen!

"Volgens mij heb je dezelfde maat als Jessica," zegt Connie. "Verkleed je maar snel."

Even is Mees in de war. Ze was al bijna thuis in haar gedachten. Dan herstelt ze zich. Ze gaat naar de wc om zich om te kleden. De witte rijbroek past precies. Hij is niet te lang of te kort. De leren laarzen vallen ruim, maar niet te. Jammer dat de spiegel zo klein is. Ik kan me hier niet van top tot teen in zien, denkt Mees. Maar ze voelt zich ineens veel zekerder van zichzelf.

Mijn eerste wedstrijd, denkt ze dan opgewonden. In echte wedstrijdkleding! Wat jammer dat meneer De Jong en de kinderen van de manege me niet kunnen zien. Wat jammer dat Gerard... dat Janneke... Niet aan denken nu.

Als Mees terug is, heeft Connie de manen van Ezra al klaar. Op Ezra's hals ligt een lange vlecht, helemaal van de nek naar de schoft. Connie is nu bezig met haar staart. De pony begint in haar box rond te draaien.

"Ze weet dat ze zo met een wedstrijd mee mag doen," zegt Connie. "Dan doet ze extra haar best. Ze vindt wedstrijden hartstikke leuk."

Connies gezicht ziet er ontspannen uit. Ze staat niet meer op het punt te gaan huilen. Met vaardige vingers pakt ze steeds weer een nieuwe pluk haar van de zijkant van Ezra's staart. Er komt zo een mooie vlecht over het midden te liggen. Als Mees naar Connies handen kijkt, moet ze aan Janneke

denken. Haar moeder heeft net zulke lange, smalle vingers. Als zij hier was, had ze het lange haar van Mees ook ingevlochten. Zoals die keer dat ze samen op de foto gingen. Toen had Janneke ook nog paardenbloemen meegevlochten. Was Janneke er vandaag maar bij! Nu is het Mees die tranen in haar ogen krijgt.

Connie ziet ze en slaat een arm om haar heen.

"Laten we maar snel naar buiten gaan," zegt ze. "Je moet goed losrijden. Anders word je nooit de nieuwe clubkampioen."

Connie pakt Ezra bij de teugel. Ze neemt haar mee naar de buitenbak.

"Hoe kan ik nou ooit kampioen worden?" vraagt Mees. Ze heeft haar aandacht weer bij de wedstrijd. "Debbie, Hubert en Annabel zijn alledrie beter dan ik!"

"Haha," zegt Connie. "Dat is het geheim van het clubkampioenschap. Iedereen heeft gelijke kansen. Jij springt straks over hindernissen van zestig centimeter hoog. Maar Hubert moet over een meter. Jullie doen mee op je eigen niveau."

Ze komen in het midden van de buitenbak aan.

Connie laat Ezra stilstaan. Ze trekt de singel een gaatje strakker. Dan helpt ze Mees met opstijgen.

"In de dressuur gaat het op dezelfde manier," vertelt Connie verder. "Jij rijdt volgende week een proef op B-niveau. De B staat voor dressuur voor beginners. Annabel moet een proef rijden op M-niveau. De M staat voor middelzwaar. Zij moet dus moeilijkere oefeningen doen. De middengalop bijvoorbeeld en achterwaarts gaan en ook andere oefeningen waar jij misschien nog nooit van hebt gehoord. Wat zij doet wordt ook nog zwaarder beoordeeld. Jij kunt dus best meer punten halen dan Annabel!"

Mees drukt met haar kuiten tegen Ezra's buik. De pony stapt voorwaarts. Dan houdt ze Ezra in. Ze kijkt weer naar Connie.

"Hoe gaat de telling?" vraagt ze.

"Ben je de eerste met springen, dan krijg je één punt," zegt Connie. "Ben je vijfde, dan krijg je vijf punten. Je moet zo min mogelijk punten verzamelen. Nou, ga nu maar snel losrijden. Anders win je nooit!"

Mees ziet Annabel langskomen. Ze rijdt Hay Girl in een rustige galop. De hals van de pony is mooi afgebogen. Haar benen bewegen zich gemakkelijk en sierlijk door het zware zand.

In de verte ziet ze Hubert rijden. Hij galoppeert op een hindernis aan. Layka springt er soepel overheen.

Mees schudt haar hoofd. Winnen van Annabel en Hubert, denkt ze. Dat kan toch nooit?

6. De rijstijlproef

De rijstijlproef wordt in de binnenbak gereden.

Ezra staat doodstil voor de deur te wachten. Mees houdt haar adem in. Zo meteen zijn zij aan de beurt. Debbie kan elk moment naar buiten komen.

De houten deuren van de manege gaan open. Debbie komt gierend van het lachen naar buiten. "Mam heeft me verkeerd voorgelezen. Stom hè? Ze haalde twee dingen door elkaar. Toen wist ik het ook niet meer."

Mees wil iets aardigs tegen Debbie zeggen. Maar van de zenuwen zit haar keel dicht.

Connie pakt Ezra bij de teugel. Ze voert haar de binnenbak in.

"Rijd maar zoals je altijd rijdt," zegt Connie. "Ik ga in die hoek staan om je de proef voor te lezen."

Mees knikt. Ze is supergespannen. Ze wil naar Connie glimlachen, maar ze kan haar wangspieren niet bewegen.

Connie gebaart iets naar het midden van de tribune. Daar zit de jury. Dan knikt ze.

"We kunnen beginnen," zegt ze en ze leest voor: "Tussen H en C binnenkomen op de rechterhand in stap. Bij B afwenden. Bij X halthouden en groeten."

Mees wendt bij de letter B af. Ze houdt halt in het midden van de binnenmanege. Nu moet ze groeten. Ze moet groeten! Hoe was het ook al weer? Moet ze met haar linkerhand groeten? Of was het met de rechter?

"Breng je rechterhand achter het zadel en knik met je hoofd," fluistert Connie.

Ja natuurlijk, denkt Mees. Wat stom dat ik dat was vergeten.

Connie leest verder: "Voorwaarts in draf. Hoefslag links volgen. Voorbij B linksomkeert. In de verlichte zit over de balken draven."

Mees gaat in de beugels staan. Ezra draaft over de balken op de grond. Ze heeft er zin in. Ze draaft zo snel, dat ze het hout raakt en even struikelt.

Connie zegt: "Houd haar een beetje in. Gebruik de teugels maar. Ze is niet van was. Ezra kan een dondersteen zijn, hoor!" Ze zegt het zo zacht dat de jury het niet kan horen. Mees moet nu afwenden en de eerste hindernis springen. Het is een steilsprong. Twee geel-met-witte balken op elkaar, een makkie. Dat vindt Ezra ook. Ze springt minstens een halve meter hoger dan nodig is. Na de hindernis scheurt ze in galop door.

"Nou, pak haar eens aan," roept Connie.

Mees gaat anders zitten, dieper in het zadel. Tot nu toe is ze heel voorzichtig met Ezra geweest. Ze was bang dat ze iets verkeerd zou doen. Maar Connie zegt dat ze haar moet aanpakken. Ze weet precies hoe dat moet. Ze moet gewoon rijden zoals op de manege van De Jong. Was ze daar niet de beste van alle kinderen?

Mees neemt de teugels korter. Ze drijft Ezra flink voorwaarts. De hals van de pony buigt af. Mees komt nog dieper in het zadel te zitten.

"Bij C afwenden en hindernis twee springen," zegt Connie. Rustig komen Mees en Ezra naar de hindernis toe. Met een ruime boog springen ze eroverheen.

"Veel beter," zegt Connie zacht.

Ze leest de volgende oefening voor. "Bij X halthouden." Mees maakt zich zo lang mogelijk. Haar handen brengt ze bij elkaar. Ezra staat bijna meteen stil. Haar voorbenen staan netjes naast elkaar.

Ezra kauwt tevreden op het bit. Het is alsof ze wil zeggen: "Ja, zo moet je me rijden!"

Als Mees klaar is, knikt Connie tevreden.

"Goed gedaan, hoor Mees."

Goed gedaan? Ik heb het maar half goed gedaan, denkt Mees.

Waarom heb ik niet direct mijn best gedaan? Nu ben ik vast laatste. Wat zal Connie teleurgesteld zijn als ik laatste ben!

7. Het springconcours

Ook het springen vindt plaats in de binnenmanege. Mees moet als eerste.

"Dat is in je nadeel. Nu kun jij niet van de anderen afkijken," heeft Connie gezegd. "Maar ik weet wel waar het probleem in het parcours zit. Je moet de bocht van hindernis drie naar vier ruim nemen. Anders kom je niet uit."

Mees galoppeert op de eerste hindernis af. Ezra zet af voor de sprong. Ze zijn er al overheen. Op naar de tweede. Mees stuurt Ezra naar rechts. Zodra de pony de hindernis ziet, trekt ze eropaan.

"Rustig, Ezra," zegt Mees. Ze wil geen fouten maken.

Ezra houdt direct in.

Voor de dubbelsprong drijft Mees Ezra flink naar voren. Hup, daar gaan ze over de eerste. En hup, over de tweede. Daarna moeten ze nog over een steilsprong van geel-met-zwarte balken. En de laatste hindernis is de muur.

"Heel goed gedaan," zegt Connie als ze buiten komen.

Mees stapt Ezra uit. Daarna zetten Connie en zij de pony op stal.

Connie haalt de vlecht uit haar staart. Mees brengt haar manen weer op orde.

Ezra trekt met haar tanden aan de trui van Mees.

"Je hebt nog een snoepje te goed, hè?" lacht Mees.

"Dat deed ze ook altijd bij Jessica," zegt Connie.

Even later zitten Connie en Mees in de kantine.

Van achter het glas kunnen ze de andere kinderen zien springen. Connie heeft voor hen beiden patat besteld. Tussen het eten door vertelt ze over de andere kinderen.

"Annabel rijdt M dressuur met Hay Girl. Ze zijn ook al ver

met springen. Hiervoor heeft ze Jorro gehad. Ze hebben het samen tot de Z-dressuur en springen gebracht. Annabel moest Jorro verkopen, want ze werd te groot voor hem. Ze is ook al veertien. Maar ze heeft er nog steeds verdriet van dat Jorro weg is."

Mees knikt meelevend. Annabel is heel aardig, heeft ze gemerkt. Ze is helemaal niet zoals de kinderen met een eigen pony op manege De Jong. Die deden heel erg uit de hoogte. Alsof ze beter waren dan de kinderen die op manegepony's reden.

Annabels moeder komt elke dag mee naar de ponyclub. Ze helpt ook andere kinderen. Dat zou Janneke ook doen als ze hier was, denkt Mees. Ze mag altijd kinderen van de straat meenemen als ze bij Janneke logeert. Die mogen ook mee-eten, als ze daar zin in hebben.

Voordat Annabel aan de beurt is, komen eerst enkele andere ruiters. Connie vindt die niet boeiend.

Eerst springt Eva met Migo. Daarna Petra op Fulco. Beide meisjes rijden slordig. Eva heeft een weigering op de steilsprong. Petra rijdt een verkeerd parcours.

Dan worden de hindernissen verhoogd.

Annabel komt de manege binnen. Zij rijdt zonder fouten rond.

"Vierenveertig seconden. Dat is acht seconden sneller dan jij," zegt Connie. "Ik denk dat Annabel gaat winnen. Ze heeft ook al de netste rijstijlproef gereden."

Mees zucht. Ze had veel sneller kunnen rijden. Ze was te bang geweest om fouten te maken. Wat jammer dat ze de anderen niet eerst heeft zien rijden. De balken liggen stevig op de lepels. Ze zijn er bijna niet af te stoten. Als ze dat eerder had geweten!

Als laatste is Hubert aan de beurt. De hindernissen zijn weer hoger gemaakt.

"Hubert springt een meter met Layka," vertelt Connie. "Hij

heeft een hekel aan dressuur. Maar Layka kan het wel. Vanmorgen in de rijstijlproef gingen ze heel netjes. Layka is echt een hele goede pony. Daar hebben ze veel voor moeten betalen. Maar dat maakt Huberts vader niets uit. Hij wil dat Hubert hoog komt met ponyrijden. Hij vindt die wedstrijden prachtig om te zien."

Mees vindt Hubert niet zo aardig als de meisjes. Hij let nooit op de andere kinderen bij het rijden. Die moeten maar van de hoefslag af als hij er aankomt.

Hubert scheurt als een wildeman door de bak. Hij is de enige die kort wendt na de derde hindernis. Layka moet de vierde hindernis bijna uit stilstand nemen. Maar dat kan ze. Hubert is foutloos. Hij heeft een tijd van achtendertig seconden.

De moed zakt Mees in de schoenen. Annabel is sneller dan zij en Hubert nóg veel sneller. Debbie zal met King ook wel beter hebben gereden. Ik mag al blij zijn als ik niet laatste word, denkt Mees.

Om vijf uur worden de prijzen uitgereikt. Alle kinderen en hun ouders zijn in de kantine. Alleen de ouders van Mees zijn er niet.

Mees is toch nog derde geworden, na Hubert en Annabel. "Derde, net als Jessica vorig jaar," zegt Connie tevreden. "Je kunt volgende week nog dressuurkampioen worden. En zelfs allroundclubkampioen! Ezra is best goed in dressuur. Ik zal je de komende week een paar keer lesgeven."

Dan begint Connie te lachen en ze roept: "We gaan ervoor, hoor. Het wordt tijd dat Hubert en Annabel worden verslagen!"

Connie kijkt uitdagend naar Annabels moeder. Deze roept terug: "Haha, dat lukt jullie echt niet!"

Als ze naar hun fietsen lopen, zegt Connie: "Ik had gedacht dat je ouders vandaag wel zouden komen?"

"Ik woon alleen met mijn vader. We zijn net verhuisd," zegt

Mees. "Een vriend van hem zou komen helpen met de tuin. Hij had dus geen tijd."

"Dat is jammer," zegt Connie. "Ik wil graag met hem kennismaken. Nou ja, anders fiets ik van de week een keer langs. Dan kom ik even op de koffie. Mijn man is toch op reis."

O nee, denkt Mees. Gerard weet nog niet eens dat ik lid ben van de ponyclub. Hij weet niets van het clubkampioenschap. Mees heeft Gerard alleen verteld dat ze een verzorgpony heeft gevonden. Van de ponyclub mag hij pas weten als ze geld van Janneke heeft gehad. Als het briefje van vijftig van opa en oma weer in de la ligt en haar spaarpot weer rinkelt. Als hij te weten komt dat ze zelf voor de ponyclub heeft betaald en niet Janneke, dan ontploft hij! Dan mag ze misschien nooit meer naar Janneke toe. Connie mag hem beslist niet zien! Maar hoe kan ze Connie bij haar vader vandaan houden?

8. Het besluit

Op maandagavond, tijdens het avondeten, zegt Gerard ineens: "Zullen we deze week iets voor je gaan kopen? Van de vijftig euro die je hebt gekregen van opa en oma. Ze vragen steeds wat je van hun geld hebt gekocht. En ik wil je kamer zo snel mogelijk af hebben. Misschien kun je een mooie lamp uitzoeken? Of een boekenrek? Ik neem woensdag wel vrij. Dan gaan we samen winkelen."

Mees verslikt zich in de hap bloemkool met gehakt. Ze moet hoesten, maar probeert haar mond eerst leeg te slikken. Daarna hoest ze net zo lang tot haar keel zeer doet en haar ogen tranen.

Nu komt het uit dat ze het geld van opa en oma voor de ponyclub heeft gebruikt. En het geld uit haar spaarpot, dat bestemd was voor de vakantie samen met Janneke.

Haar moeder heeft beloofd dat ze volgend jaar naar een camping in Frankrijk gaan. Samen, zonder Jelle, naar de zee. Nu barst de bom! Gerard zal zo boos op haar worden! Hij zal haar verbieden ooit nog naar een pony te kijken.

Haar vader klopt op haar rug. "Gaat het een beetje?" vraagt hij. Hij schenkt haar glas vol met water.

Mees knikt. Pas een paar minuten later kan ze iets zeggen.

Die tijd heeft ze gebruikt om een smoes te verzinnen.

"Ik weet nog niet wat ik wil kopen," zegt ze. "Daar wil ik eerst over denken."

"Dan gaan we toch in een paar winkels kijken? Je hoeft nog niets te kopen. Maar misschien komen we iets leuks tegen. Iets waar je nog niet aan had gedacht."

Mees weet niet zo goed wat ze nu moet zeggen. Wil Gerard weten of ze het geld nog heeft? Probeert hij haar uit? Maar Gerard kijkt juist lief. Hij wil echt iets leuks met haar doen!

Ze moet iets anders verzinnen.

"Ik zou samen met mama naar iets gaan kijken," zegt ze. "Ik wacht liever tot zij terug is uit Frankrijk."

"Waarom heb je dat niet meteen gezegd?" Gerards stem klinkt nors. Na het eten kijkt hij zwijgend televisie. Mees ziet aan zijn gezicht dat hij gekwetst is.

Wat erg om tegen pap te moeten liegen, denkt Mees. En als ik niet wil dat Connie bij ons thuis komt, moet ik ook tegen haar liegen.

De volgende middag heeft Mees les van Connie. Tijdens het instappen zegt ze: "Vanavond moeten we naar de verjaardag van tante Renate. Morgen moet mijn vader overwerken.

Donderdag gaat hij naar tennis. Vrijdag gaan we samen naar de film. Als je langs wilt komen, sta je misschien voor een dichte deur." Het heeft flink wat denkwerk gekost voordat Mees al die smoesjes had verzonnen.

"O, dan kom ik volgende week wel," zegt Connie. "Het heeft geen haast. Ik wil alleen dat hij weet dat Ezra te vertrouwen is. Dat hij kan komen kijken wanneer hij maar wil. En we hebben nog een bestuurslid nodig voor de ponyclub. Is dat niet iets voor hem?"

"Wie weet?" zegt Mees.

Mijn geheim is weer even bewaard, denkt ze. Maar voor hoe lang? Als papa en Connie elkaar volgende week zien, komt alles toch uit! En hoe meer ik lieg, hoe erger het wordt.

Als Mees Ezra aan het afzadelen is, neemt ze een besluit. Ze wil niet meer tegen haar vader liegen. Ze voelt zich zo rot als ze tegen hem liegt!

Maar dat betekent wel dat ze met ponyrijden moet stoppen. Tenminste, tot ze geld van haar moeder krijgt.

Dat betekent ook dat ze de ponyclub en Ezra moet opgeven. Ze kan tegen Connie zeggen dat ze ponyrijden toch niet zo leuk vindt. Dat ze Ezra maar moet verkopen. En ze vraagt

meteen haar contributie terug. Ze is toch maar een paar dagen lid geweest?

Dan kan ze met haar vader iets voor haar kamer gaan kopen van het geld van opa en oma. Dan hoeft ze haar spaarpot niet meer onder haar bed te verstoppen. Nog een geluk dat ze zelf haar kamer stofzuigt. Anders was Gerard de lege spaarpot misschien al tegengekomen.

Ja, ze moet de ponyclub en Ezra opgeven. Nu meteen, voordat haar vader de waarheid ontdekt. Voordat hij boos op haar wordt en nog bozer op Janneke.

Mees voelt hoe haar keel zich dichtknijpt. Hoe de tranen naar boven komen.

Dan staat Annabel ineens voor de box. "Haha," lacht ze.

"Connie heeft met mijn moeder gewed. Dat jij hoger in de dressuur uitkomt dan ik. Ze hebben er een fles wijn op gezet. Lachen, hè?" Mees krimpt ineen. Connie heeft met Annabels moeder gewed dat zij beter zal rijden dan Annabel? Wat een vertrouwen heeft Connie toch in haar. Wat zal Connie ervan vinden als ze ineens niet meer op Ezra wil rijden?

"Connie is weer een beetje de oude aan het worden," had Diny gisteren gezegd. "Ze begint weer met anderen te dollen. Ze lacht steeds vaker. Dat komt allemaal door jou, Mees!"

Als ik nu stop met ponyrijden, laat ik Connie heel erg in de steek, denkt Mees. Ik kan het haar ook na de wedstrijd vertellen. Ja, ik vertel het haar pas op zaterdag, als de dressuur is geweest. Op een paar dagen komt het toch niet aan?

9. De dressuurproef

Mees zit op een stoel voor Ezra's stal. Connie heeft eerst de staart en manen van de pony gedaan. Nu is Mees aan de beurt.

Connie maakt een vlecht op haar hoofd. Van boven tot helemaal beneden.

Mees heeft haar kleren voor de wedstrijd al aan. Connie heeft niet alleen de rijbroek en laarzen van Jessica meegenomen. Maar ook haar rijblouse. Connie heeft Mees een prachtige zilveren speld gegeven. De speld heeft de vorm van een zweepje. Annabels moeder loopt langs.

Ze zegt: "Jullie krijgen vast extra punten voor al die vlechten. Ik kan alleen maar de manen van Hay Girl invlechten. Het haar van Annabel is niet lang genoeg. Gemeen hoor, nu krijgen jullie extra punten voor de verzorging. Ik kan je die fles wijn meteen wel geven."

Connie begint vrolijk te lachen. Mees lacht mee, maar ze voelt zich verre van blij. Vanavond moet ze afscheid nemen van Ezra, van Connie, van Annabel en Debbie. Zelfs Hubert zal ze missen!

Het kampioenschap dressuur bestaat uit twee onderdelen. 's Morgens een dressuurproef buiten op de eigen pony. 's Middags in de binnenmanege de ponywissel. Het is dan een kwestie van geluk op welke pony iedereen rijdt.

Mees vindt het spannend. Op de manege vond ze het altijd leuk als ze op een nieuwe pony mocht rijden. Maar ze begint op Ezra. Over een halfuur is ze aan de beurt.

Het inrijterrein ligt naast de dressuurring. De ring is met witte hekjes afgezet. Erachter staat een hoog hek. Dat scheidt de manege van de velden van de voetbalclub. Er wordt een

wedstrijd gespeeld. Af en toe hoort Mees fluiten.

Annabel is aan de beurt. Wat ziet ze er prachtig uit op Hay Girl. De merrie loopt met sierlijke passen. Ze kan zo mooi de draf uitstrekken! Net als de paarden op de televisie. Annabel wint de dressuur op haar eigen pony. Dat kan niet anders. Ze maakt geen fouten.

"Ze heeft goed gereden," zegt Connie, "maar de ponywissel is belangrijker voor de uitslag. Weet je nog wel? Gelijke kansen voor iedereen. Misschien mag jij straks op Hay Girl. En misschien moet Annabel wel op Migo of Fulco. Met die pony's kan zelfs Annabel geen goede cijfers halen!"

Mees ziet Debbie op King de ring inrijden. Sinds twee maanden rijdt Debbie wedstrijden. Maar ze mag al bijna een klasse hoger starten.

Ineens hoort Mees een enorm kabaal. Geklap, geschreeuw, een fluitsignaal. Op het voetbalveld is een doelpunt gemaakt. King schrikt vreselijk van het lawaai. Hij springt over de hekjes van de ring heen naar het inrijterrein. Dan begint hij te bokken. Debbie valt van hem af! Gelukkig staat King meteen stil. Debbie staat al weer op. Ze begint te lachen en aait King over zijn neus. Dan stijgt ze weer op.

"Je mag opnieuw beginnen," zegt haar moeder. Ze heeft met de jury overlegd. Debbie draaft de ring weer in. Maar King loopt helemaal niet zo mooi als de eerste keer. Als hij langs het hoge hek moet, snijdt hij de bocht af. Als hij van hand moet veranderen in middendraf, springt hij in galop aan. Connie heeft gelijk, we hebben gelijke kansen, denkt Mees. We kunnen allemaal pech hebben of juist geluk. Debbie heeft twee keer pech gehad. Vorige week heeft haar moeder verkeerd voorgelezen. Vandaag is King van het lawaai geschrokken. Ik hoop dat ik meer geluk heb.

Dan is Mees eindelijk aan de beurt. Connie loopt naar de wagen van de jury. Even later roept ze dat Mees kan beginnen.

"A-K-E-H-E binnenkomen in arbeidsdraf op de rechterhand. M-X-K van hand veranderen en enkele passen middensdraf." Connies stem klinkt luid en duidelijk.

Mees laat Ezra in draf overgaan. Ze draaft langs de A en vergeet dan alles om zich heen. Janneke, Gerard, dat stomme geld. Ze denkt alleen maar aan de proef. Ze wendt af en verandert van hand. Ze laat Ezra prachtig uitstrekken in de middendraf. Ze rijdt een volte in galop. Dan is ze al weer bij het eind. Halhouden en groeten. Als ze de ring verlaat, staat Annabel haar op te wachten.

"Je hebt echt super gereden," zegt ze. "Het zal erom spannen wie eerste wordt met de eigen pony. Maar mijn moeder is de fles wijn zeker kwijt. De startlijst van vanmiddag hangt binnen. Weet je op wie we moeten bij de ponywissel? Jij op King en ik op Murphy."

Annabel trekt een gek gezicht en Mees schiet in de lach.

Murphy is een kleine, slome pony van bijna twintig jaar. Hij is vroeger van een manege geweest. Annabel kan bijna met haar voeten de grond raken, als ze op hem zit!

King is een fantastische pony, denkt Mees. Tenminste, als er niet net een doelpunt op het veld ernaast wordt gemaakt. O nee, de tweede proef mogen we binnen rijden. Daar is het rustig! Zou ik dan toch geluk hebben?

10. De ponywissel

Mees zit op King. Ze moet buiten losrijden op het inrijterrein. Alleen de proef wordt binnen gereden.

King is nog steeds opgewonden. Hij is het kabaal van het voetbalveld nog niet vergeten.

Mees rijdt langs het hoge hek. Dat wil hij eigenlijk niet.

Ineens ziet ze een paar mannen tussen de struiken achter het hek. Ze hoort een van hen nog zeggen: "Waar kan die bal nou zijn?" Maar dan scheurt King weg. Hij galoppeert van het hek vandaan. Hij bokt een paar keer. Aan de andere kant van het terrein staat hij ineens stil. Mees valt bijna van hem af. Ze aait hem over zijn hals. Ze praat tegen hem.

"Rustig maar, King, er is niets aan de hand."

Als King weer rustig stapt, komt Debbie naast haar rijden. Debbie rijdt op Migo. De pony is veel te klein voor haar. Maar Debbie zegt: "Hij heeft veel wedstrijden gelopen. Ik vind dat ik heb geboft."

Dan vertelt ze hoe Mees King het beste kan rijden. "Je hoeft niet bang te zijn. Binnen is King heel rustig. Hij weet dat daar niets kan gebeuren. Soms is hij er zelfs te sloom. Dat zal hij nu niet zijn. Je mag zijn teugels wel iets korter nemen. Je moet hem iets meer met je kuiten drijven. Dan gaat hij mooier lopen."

Ze geeft haar sporen aan Mees. Mees heeft nog nooit met sporen gereden.

"Doe ze maar wel om," zegt Debbie. "Hij is sporen gewend. Dan reageert hij beter op je beenhulpen. Ze zijn niet scherp, hoor!"

Wat aardig dat ze dat zegt, denkt Mees. Het lijkt wel of iedereen elkaar hier wil helpen. Alsof winnen of verliezen hun niets uitmaakt.

Connie komt aanlopen. "Jij bent," zegt ze. "Kom maar mee naar de binnenmanege."

Connie neemt King aan de teugel mee en fluistert: "Ik heb net even bij het secretariaat gespiekt. Je bent met Ezra tweede geworden, na Annabel. Je kunt winnen, hoor. King is een hele goede pony. Alleen Hubert heeft nog meer geluk. Hij mag op Hay Girl rijden. Maar hij is slordig in de dressuur. Jij hebt de beste kans. Doe je best."

Mees draaft eerst een rondje door de binnenmanege. Zo kan King aan de andere omgeving wennen.

De jury zit boven de letter C in een hokje achter glas.

King ontspant nu hij binnen loopt, merkt Mees. Daardoor kan zij ook ontspannen. Als de proef begint, doet Mees precies wat Debbie heeft gezegd. De teugels neemt ze korter. Ze drijft goed met haar kuiten. King buigt netjes af en begint op het bit te kauwen.

Connie begint voor te lezen en Mees laat King aandraven. Mees voelt dat het goed gaat. In de middendraf gooit King zijn benen naar voren als een balletdanser. Ze hoeft alleen maar te denken aan de galop en King springt al aan. De figuren rijden ze alsof ze een tekening op het zand maken. Een grote volte in galop. Van hand veranderen over de diagonaal.

Als ze weer bij het groeten is, doet ze dat met een brede lach.

De mevrouw die jureert lacht vriendelijk terug. Het is alsof ze wil zeggen: "Ik heb genoten van je proef."

Als ze buiten zijn, geeft Connie Mees een dikke zoen.

"Mijn fles wijn heb ik binnen," zegt ze. "Zelfs Debbie rijdt niet zo netjes op King. Je bent een supertalent, joh. Stap King maar even uit, dan gaan we zo naar Nicky op Ezra kijken. En we moeten het ook maar eens over de toekomst hebben, jouw vader en ik. Over jouw toekomst en die van Ezra. Mees schrikt. Connie wil met Gerard praten over de

toekomst? De toekomst van wie? Van Ezra? Wil ze haar misschien zo snel mogelijk verkopen, nu ze zo goed loopt? Ineens bedenkt Mees dat het voor haar niets uitmaakt. Ze moet Connie straks zeggen dat ze niet meer op Ezra wil rijden.

Maar zal Connie haar geloven, nu ze zo goed heeft gereden? Wil ze wel dat Connie haar gelooft?

Wie wordt kampioen?

Ezra heeft de dressuurproef met Nicky ook achter de rug. Mees neemt haar mee naar de stal. Daar zadelt ze Ezra af. "Ik heb beter op Ezra gereden dan op Haloween," zegt Nicky enthousiast. "Wil je mij niet een keer helpen? Haloween trekt altijd zo aan de teugels. Na vijf minuten heb ik al pijn in mijn armen. En kan ik niets meer met hem beginnen." Dan wordt Nicky geroepen om haar eigen pony te verzorgen.

De andere kinderen doen net alsof Ezra van mij is, denkt Mees. Ik voel me zo fijn op de ponyclub. Wat erg om hier weg te moeten.

Connie komt de stal inlopen.

"Jij kunt Ezra wel alleen doen, hè?" vraagt ze. "Ik ga even bij het secretariaat helpen. Is je vader morgen thuis? Ik heb besloten om Ezra te houden. Jij mag op haar blijven rijden. Maar misschien wil je vader daar wel iets voor betalen. Toen je op de manege reed, was hij toch ook lesgeld kwijt?" Eerst zegt Mees niets, maar dan begint ze ineens te snikken. Ze roept uit: "Gerard wil helemaal niet voor de ponyclub betalen. Dat moet Janneke doen en die heeft geen geld."

En dan vertelt ze alles. Dat Janneke al drie jaar haar ponylessen niet meer betaalt. Dat zij Jannekes handtekening heeft vervalst. Dat ze het geld van opa en oma heeft gebruikt voor de ponyclub. En ook het geld uit haar spaarpot. Dat haar vader haar dat nooit zal vergeven. Dat ze daarom afscheid moet nemen van Ezra en Connie en de ponyclub.

"Dat zullen we nog wel eens zien," zegt Connie. Ze kijkt niet eens boos. Ze slaat haar arm om Mees heen en zegt: "Blijf jij maar hier bij Ezra. Ik ga met Gerard praten. Over een uur is de prijsuitreiking. Dan ben ik terug."

De kantine is helemaal vol als Mees binnenkomt. De prijsuitreiking is al bezig. Het liefst was ze bij Ezra gebleven. Voor altijd. Maar ze heeft Connie toch beloofd hierheen te komen?

Mees staat helemaal achter in de kantine. Ze ziet niet wat er in het midden gebeurt. Ze hoort wel hoe eerst Annabel naar voren wordt geroepen. Zij is reservekampioen springen geworden. Daarna wordt Hubert gehuldigd als clubkampioen springen.

Dan is de dressuur aan de beurt. Weer worden Hubert en Annabel naar voren geroepen. Zie je wel, denkt Mees. Van hen kan niemand winnen. Maar Annabel en Hubert hebben allebei evenveel punten gehaald. Ze zijn beiden reservekampioen, dus geen eerste!

Dan klinkt de stem van Diny luid door de ruimte:

"Clubkampioen dressuur en tevens allroundkampioen is geworden... Mees de Rooy met Ezra!"

Mees wordt naar voren geduwd. Ze krijgt een grote beker in haar handen geduwd en een bos bloemen. Diny zoent haar. Annabel klopt haar op haar schouder.

Mees laat alles over zich heen komen.

Dan moet Debbie naar voren komen. Vrolijk lachend neemt ze de pechprijs in ontvangst. Een zak paardensnoepjes voor King. Een zak kindersnoep voor haar.

Mees wil haar gaan feliciteren, maar ineens ziet ze Connie staan. Met naast haar... Gerard.

Hij kijkt niet eens boos, eerder trots.

Mees rent naar hem toe en roept: "Het spijt me, ik had niet tegen je moeten..."

"Ik ben degene die sorry moet zeggen," onderbreekt Gerard haar. "Het spijt me dat ik niet ben komen kijken naar mijn sportieve dochter. Dat ik het springen en de dressuur heb gemist. Van harte gefeliciteerd, Mees. Ik ben trots op wat je

bereikt hebt. Je hebt alles alleen moeten doen. Ik schaam me gewoon."

Mees schudt haar hoofd.

"Ik heb hier niets alleen hoeven doen. Ik heb Connie en Diny en Annabel en Debbie..."

Connie onderbreekt haar. Ze geeft Mees een zoen op beide wangen en fluistert: "Ik geef Ezra aan jou. Gerard betaalt voor de stalling. Dat doet hij echt graag. En wij gaan voortaan gezellig samen op wedstrijd. Met Its en Ezra."

Mees valt Connie om haar hals. "Ik weet gewoon niet hoe ik je moet bedanken," zegt ze. "Ik ben zo gelukkig!"

Gerard blijft nog een tijdje in de kantine. Hij heeft een pilsje in zijn hand en maakt grapjes met Connie en Diny. Zij proberen hem over te halen in het bestuur van ODEM te komen.

Mees loopt naar de stallen toe. Ze glipt bij Ezra de box in en zoent haar op haar neus.

"We zijn voortaan samen," zegt ze. "Je wordt niet verkocht. Gerard is niet eens boos dat ik heb gelogen.. En hij is ook niet meer boos op Janneke, zegt hij. Fijn, hè? Dat noem ik nog eens geluk hebben. Morgen schrijf ik mama een lange brief. Misschien komt ze wel een keer kijken als wij wedstrijd hebben. Dan mag zij ons haar vlechten."

Inhoud

Vampier op de manege

1	Daar hangt-ie	40
2	Gato	45
3	Bloed onder de manenkam	50
4	Wat een rotles	56
5	Een rare droom	62
6	Kom vannacht, alsjeblieft	67
7	Op zoek naar Myrna	72
8	Toch naar de manege	77
9	Waar is Jeroen?	82
10	Jager of prooi?	87
11	Epiloog	91

1. Daar hangt-ie

Eigenlijk hadden we rekenen. Breuken. Omgekeerd vermenigvuldigen of iets dergelijks. In elk geval was het moeilijk en niet leuk. Ik was met mijn gedachten bij Tsar, nee sorry, bij Czarny. Hij was mijn lievelingspony op de manege. Czarny was koolzwart en kwam uit Polen. Dat zei mijn oma tenminste. Mijn oma is Poolse en zij vertelde me dat Czarny 'Zwarte' betekent in het Pools. En dat je zijn naam uitspreekt als 'Tsjarne'.

Op de manege noemde iedereen hem 'Ksarnie' en in mijn fantasie noemde ik hem Tsar, wat ik chiquer vond klinken. In mijn fantasie was Czarny van mij en niet van de manege. Vooral tijdens rekenen fantaseerde ik graag. Of als we in de auto ergens naartoe reden. Bijvoorbeeld op zondag, als we naar de hei gingen.

Elke zondag maakten we een zogeheten gezinswandeling op de hei. Een uur flink doorstappen, hallo zeggen tegen de koeien of schapen als we die tegenkwamen. Dan een halfuur een picknick aan de picknicktafel op de heuvel. Een broodje met pindakaas, een liga en een krentenbol. Chocolademelk erbij. Warme in de winter en koude in de zomer. Daarna weer een uur terug.

Ik had veel liever paardgereden. Je zag voortdurend ruiters over de hei rijden. Alleen, maar ook in groepjes. Rustig in stap, of in volle galop. Ze waren gezellig aan het praten of ze riepen tegen elkaar dat het rustiger moest, of juist harder. Het was een gezellig en vrolijk gezicht. Ik was dan zo jaloers, dat ik geen zin meer had om tijdens zo'n wandeling met mijn tweelingbroertjes te spelen.

Ze waren pas drie, nakomertjes. Je kunt eigenlijk beter zeggen dat ik een voorkomertje was. Ik was acht toen zij

werden geboren. Ik wens het niemand toe, een tweeling van drie. Ze zaten aan mijn speelgoedpaarden, aan mijn paardentijdschriften, aan mijn paardenboeken en aan mijn ponyposters. En alles wat hun vlugge vingertjes aanraakten, ging stuk.

Als de tweeling er niet was geweest - ze waren een 'ongelukje', dat had mijn moeder zelf gezegd - dan had ik een eigen pony gehad. Dan was ik enig kind geweest en dat zou ik enig hebben gevonden. Tsar zou dan van mij zijn geweest. Nu moest ik me met mijn fantasie tevredenstellen.

In mijn fantasie reed ik wedstrijden. Dressuur vond ik het mooist. Een eigen kür op muziek, dat was mijn droom. Prachtige balletmuziek. Tsar met mij op zijn rug in de ring. Ik in zo'n mooi lang dressuurjasje en met een hoge hoed. Tsar in galop. Bij X een pirouette. Dan galoppeert het paard om zijn achterbenen heen en maakt dus een soort cirkel op de plaats.

Applaus van de volle tribune. Foei, jullie horen niet te klappen. De muziek wordt zachter. Van hand veranderen in uitgestrekte draf. Zweven over de aarde. Bij C afwenden. Bij X halthouden en in de piaffe. De piaffe is de draf op de plaats, de allermoeilijkste gang in de dressuur. Ik wist precies hoe het moest voelen. Als je de piaffe rijdt, voel je je koning te paard.

De muziek voor mijn kür had ik al uitgezocht. Ik was nog aan het dubben over de passen, de choreografie. Terwijl ik eigenlijk moest rekenen, had ik een wedstrijdtring getekend met alle letters en was ik de choreografie aan het uitschrijven. Ik was zo ingespannen bezig dat ik het gesis dat van achter mij kwam, niet hoorde. Ik schrok pas op toen iemand aan mijn trui begon te sjoeren. Het was Jeroen. 'Tss, jij weet toch veel van vleermuizen?' Al zat Jeroen schuin achter me, toch was het de eerste keer dat hij iets tegen me zei.

Ik was verbaasd en veerde op. Meester De Vroed keek in

onze richting. Ik draaide me om en probeerde achter de brede rug van Ronnie te blijven.

‘Vleermuizen. Hoezo?’ fluisterde ik.

Jeroen boog naar me toe.

‘Er hangt een vleermuis aan een balk boven de paarden en er is iets vreemds mee. Kom je vanmiddag kijken?’

Ik knikte, misschien wel iets te gretig. De meisjes uit groep acht sloofden zich uit voor Jeroen. Dat had niet altijd iets met Jeroen te maken, dat zeg ik heel eerlijk. Maar zijn vader was eigenaar van de manege waar ook ik reed.

Toen de bel was gegaan, fietste ik snel naar huis om mijn moeder te zeggen dat ik naar de manege ging. Ze snapte er niets van omdat het vrijdag was. Ze dacht eerst dat ik een extra paardrijles wilde nemen en werd al ongerust bij het idee. Toen ik haar duidelijk had gemaakt dat ik alleen maar een vleermuis ging bekijken, vond ze het oké. Mam vond alles goed zolang het geen geld kostte.

Jeroen zat buiten op het bankje naast de ingang van de manege op me te wachten. Hij maakte een eenzame indruk. Hij had geen broertjes of zusjes en woonde samen met zijn vader en moeder in het appartement boven de manege. Zag ik daar niet iets achter een raam bewegen? O, de gordijnen gingen weer eens dicht. Dat deed Jeroens moeder natuurlijk. Je zag haar bijna nooit en als ze wel te voorschijn kwam, dan zei ze niets. Meestal was ze alleen in het appartement, met de gordijnen potdicht. Volgens mijn moeder had ze een fobie. Dat is een grote angst of zoiets. Mijn moeder dacht dat ze aan pleinvrees leed, maar dat leek me onzin. In ons dorp was namelijk geen plein te vinden. De meisjes uit mijn klas zeiden dat ze een heks was. Jeroens moeder hielp nooit in de manege, dat kon ze niet. Myrna wel. Zij mestte de stallen uit, gaf beginners les, maakte zadels schoon en hielp waar ze kon helpen. Ik weet niet eens of ze ervoor werd betaald. Als je Myrna van

achteren zag, dacht je dat ze een man was.

Ik lachte naar Jeroen, zette m'n fiets op slot en volgde hem naar binnen. Naast de deur stond een lange zweep, die iemand blijkbaar vergeten was mee naar binnen te nemen. Ik pakte de zweep en sloeg naar een langpootmug. Raak natuurlijk. Ik had niet voor niets urenlang ge oefend. De hele zomer lang had er in de buitenbak een lange zweep gelegen. Officieel heet zo'n ding een chambrière. Elke dag was ik wel even op de manege. Als de buitenbak vrij was, oefende ik met de lange zweep. Ik fantaseerde dat ik een paardnummer in het circus had. Ik liet de paarden keihard om me heen galopperen. Ineens moesten ze stilstaan en allemaal tegelijk steigeren. Met de zweep gaf ik aan hoe lang ze in de lucht moesten blijven.

Het was een hete zomer. Bijna de hele vakantie was het stralend warm weer geweest, wel dertig graden. Zodra de paarden gingen zweten, werden ze aangevallen door horden horzels en andere steekbeesten. Mijn circuspaarden werden, net als de manegepaarden tijdens een buitenrit, helemaal gek van de horzels. Ze schudden wanhopig met hun hoofd en zwipten met hun staart, maar dat hielp niet. Ik wilde de paarden graag beschermen. Je had natuurlijk allerlei middeltjes in de handel tegen horzels. Je kon de hals van het paard met water en azijn insmeren. Er waren ook spuitbussen te koop. Maar omdat ik in het circus werkte, bedacht ik een andere manier. Ik sloeg de horzels met de zweep van hun hals weg. ik moest natuurlijk goed uitkijken dat ik alleen de horzels raakte en niet de paarden. Daarom oefende ik elke dag, urenlang. Ik legde stenen neer in de bak, waarop ik kon leren mikken. Ik hing strotouwtjes aan de hekken, die ik er probeerde af te slaan. Ik gooide pingpongballetjes omhoog, die ik in de lucht probeerde te raken. Nee, het was niet vreemd dat ik die langpootmug uit de lucht sloeg.

Als je de manege binnenliep, had je rechts een zadelkamer, dan drie grote boxen voor pensionpaarden en daarachter nog vijftien stands voor pony's en paarden. De paarden werden van elkaar gescheiden door balken die aan een touw hingen. Soms trapte een paard een balk los, zodat die met veel kabaal op de grond stortte. Dan was er paniek in de tent. Meestal stonden de paarden rustig aan hun hooi te knabbelen of te dutten.

Tegenover de stands, aan je linkerhand, had je de binnenbak. Als ik me uitrekte, kon ik net boven het houten beschot de manege inkijken.

Monique reed in de bak op haar pony Plataan. Misschien is 'reed' een verkeerde uitdrukking. Plataan had maar één versnelling en dat was de uitgestrekte galop. Ze scheurden samen door de bak.

'Hoi.' gilde ik en Monique zwaaide naar me. Net als de andere meisjes uit mijn klas was ik stikjaloers op Monique. We wilden allemaal wel een eigen pony.

Jeroen trok me snel mee. Hij had nog steeds niets gezegd, maar ik vond het al leuk genoeg om achter hem aan te lopen. Als de zoon van de eigenaar je op de manege uitnodigt, dan heb je het ver geschopt, dacht ik. Dat verhaal van die vleermuis was vast een smoes. Jeroen vond me natuurlijk leuk. Of in elk geval vreselijk aardig. Bij de laatste stand stond hij stil en wees naar boven. 'Kijk daar,' fluisterde hij. Zijn stem klonk bijna plechtig. Daar hangt-ie!

2. Gato

Jeroen wees naar het balkenplafond boven ons hoofd. Maar ik keek niet direct naar boven, want er stond een nieuw paard in de laatste stand.

‘Hé, een nieuwe. Hoe heet hij? Rijdt hij al mee in de les?’

‘Dat is Gato. Hij heeft één keer meegereden in de les. Het is een slome duikelaar.’

Gato was een kleine, bruine ruin. Groter dan de meeste pony’s, maar te klein voor paard. Een E-pony dus. Net als alle bruine paarden had hij zwarte manen en een zwarte staart. Over zijn hoofd liep een brede bles, die uitwaaierde naar zijn neus en lippen. Het wit van zijn benen liep bijna tot zijn buik. Ook onder zijn buik had hij wat witte, vage vlekken, zoals indianenpaarden vaak hebben.

‘Wanneer is hij hier gekomen?’ vroeg ik.

‘Woensdag. Maar kijk nou eens naar die vleermuis. Weet jij wat voor een het er is?’

Ik keek naar het schuine balkenplafond. Aan een balk precies boven Gato hing inderdaad iets... misschien. Het zou best een vleermuis kunnen zijn, maar ook een stukje stof. Nee, ik kon aan de balk geen vleermuis ontdekken, echt niet. Maar dat zei ik natuurlijk niet.

‘Heb je er maar één gezien?’ vroeg ik.

Jeroen knikte.

‘Er moeten er meer zijn.’ zei ik. ‘Vleermuizen leven in kolonies.’

‘Er is er echt maar één. Dat weet ik zeker.’

Je kunt natuurlijk niets verstandigs zeggen over een vleermuis die je niet kunt zien. Maar Jeroen keek me zo verwachtingsvol aan, dat ik toch maar begon.

‘Eh, er zijn wel zo’n duizend verschillende soorten

vleermuizen. Je hebt de rode en de bruine vleermuis, maar hiervandaan kan ik zijn kleur niet zien. Eh, een vliegende hond kan het in ieder geval niet zijn, want die is heel groot en een visvleermuis ook niet, want die komt uit Zuid-Amerika.' Mijn boekenkennis was op, maar Jeroen bleef me aankijken. Ik zocht in mijn geheugen naar meer feiten, maar er kwam niets boven.

'Had je het in je spreekbeurt niet over een vampiervleermuis uit Zuid-Amerika?' vroeg Jeroen na een tijdje.

Ik had de klas inderdaad iets verteld over de vampiervleermuis. Officieel heet hij 'desmodus rotundus', maar dat had ik er maar niet bij gezegd, want dat klonk zo wijsneuzerig. Maar bij Jeroen maakte dat niet uit, dus ik lepelde een stukje spreekbeurt op.

'De desmodus rotundus, zoals de vampiervleermuis eigenlijk heet, is het enige zoogdier dat zich alleen met bloed voedt.'

Ik voelde me zeer geleerd. 'Hij is een echte bloedzuiger en hartstikke gevaarlijk, want hij kan ernstige ziektes overbrengen. Hondsdolheid en nog iets engs. Hij is bekend van Mexico tot Chili en Noord-Argentinië.'

Jeroen hing aan mijn lippen maar helaas was ik klaar met mijn verhaal. Dus ik zei, om maar iets te zeggen: 'Tof van je dat je zo hebt opgelet tijdens mijn spreekbeurt. Maar wat heeft de vampiervleermuis met dat exemplaar boven je te maken?'

'Volgens mij is het er zo een.'

'Ah welnee, hoe kan dat nou? Hoe is hij dan hier gekomen?'

'Ik hoopte dat jij me dat kon vertellen.'

Toen werd Jeroen door zijn vader weggeroepen. Hij moest een paard van een pensionklant rijden en daarna helpen met voeren.

'Eh sorry,' zei Jeroen. 'Maar Myrna is vandaag niet gekomen omdat ze zich niet lekker voelde en verder hebben we geen hulp.' Jeroen zweeg even en maakte een spijtig gebaar met zijn handen.

Ik glimlachte en zei: 'Morgen praten we wel verder over Vampie.'

Toen zag ik Jeroen voor het eerst lachen. Vampie was natuurlijk ook een stomme naam.

Ik keek Jeroen na toen hij aan het werk ging. Hij was lang en mager. Hij had donkere, bijna zwarte ogen in een bleek gezicht. Zijn sluike haar was gitzwart.

Ik liep nog even naar Tsar. Het was pas vijf voor vijf, dus ik had nog zeker een uur voor het eten. Ik kon hem wel een uitgebreide poetsbeurt geven. Vanavond moest hij weer in de les meedraaien., dus ze zouden blij zijn als hij al gedaan was.

Tsar was heel gemakkelijk schoon te maken. Hij had een prachtig dun vel dat snel glansde. Hij vond het heerlijk om geborsteld te worden. Als ik met de zachte borstel over zijn hals streek, dan sloot hij zijn ogen van genot. Wanneer ik zijn voorhoeven uitkrabde, legde hij zijn neus vertrouwelijk op mijn rug. Het fijnste vond hij het als ik zijn hoofd borstelde. Dat deed ik natuurlijk alleen met de zachte borstel, maar ik gebruikte er ook vaak een wollen doek voor. Die was alleen bestemd voor Tsar. Helaas had ik hem vandaag niet meegenomen.

Tsar was, op het kolletje en vier witte voetjes na, pikzwart. Hij had een prachtig hoofd en was ook goed gebouwd. Het was zonde dat zo'n prachtig paard voor manegeruiters werd gebruikt. Elke dag kreeg hij weer iemand anders op zijn rug, ook beginners. Die hingen hem in zijn mond en, omdat ze nog niet goed konden lichtrijden, had zijn rug het zwaar te verduren.

Misschien had Tsar daarom zo'n hekel aan dressuur. Springen vond hij wel prachtig. Je hoefde hem alleen maar aan te wijzen welke kant hij op moest. Verder deed hij alles zelf.

Vorig jaar was ik manegekampioen op hem geworden.

Springen dus. We waren over een hindernis van een meter twintig gegaan. Dat vond ik behoorlijk hoog en ook eng. Natuurlijk was ik trots. Er hadden zeven manegepony's meegedaan en ook een eigen pony. Maar ik was veel liever derde geworden in de dressuur. En daar, helaas, werd ik allerallerlaatste. Ik schaamde me kapot.

Tsar wilde niets op de letter doen. Moest je een volte draven bij B, dan nam hij het bit tussen zijn tanden en draafde zo hard mogelijk op de hoefslag door. Vooral naar rechts wilde hij niet afwenden. Bij een dressuurproef moet je voortdurend afwenden hij een letter, of in galop aanspringen bij een letter. Tsar deed niets bij de letter. Je mocht blij zijn als hij drie rondes verder wilde doen wat je gevraagd had. Als cijfers kreeg ik enen, tweeën en drieën.

Gek genoeg kon je Tsar met springen op de centimeter precies laten afwenden. Zodra hij hindernissen zag, werd hij een gehoorzaam paard. Wilde je galopperen, dan hoefde je er alleen maar aan te denken en hij deed het al.

Ik wist bijna zeker dat Tsar ook goed moest kunnen zijn in de dressuur. Lichamelijk mankeerde hij niets. Hij was lenig en snel. In mijn fantasie reed ik hem elke dag en had ik les van de allerbeste instructeur. En elke dag ging hij een stukje vooruit. Hij leerde afwenden op de letter precies. En mooie ronde voltes draaien. En in galop aanspringen wanneer ik dat wilde en waar ik dat wilde. En hij leerde netjes halthouden. Vooral dat halthouden vond ik erg belangrijk. Tsar wilde nooit stilstaan. Wel in zijn stand, dan had hij geen keus. Maar als hij in de bak kwam, dan begon hij te dribbelen. Als je wilde opstijgen, dan liep hij opzij terwijl je voet al in de beugel stond. Dus hij leerde halthouden en achterwaarts gaan. En later natuurlijk de piaffe.

Ik wist zeker dat Tsar ooit van mij zou zijn. Mijn moeder had beloofd dat ze hem voor mij zou kopen als ze de staatsloterij won.

Toen Tsar helemaal glom en glansde, fietste ik naar huis. Ik

had nog even tijd voor het eten, dus rende ik gelijk door naar mijn kamer om te kijken wat ik over de vampiervleermuis kon vinden.

‘Huiswerk,’ zei ik tegen m’n moeder.

Even later kwam ze chocolademelk brengen. Koude, want september is nog zomer.

3. Bloed onder de manenkam

Toen ik de volgende dag op de manege terugkwam voor de les, was ik iets wijzer geworden over de vampiervleermuis. Ik had alle internetprintjes die ik voor mijn spreekbeurt had gebruikt, nog eens doorgenomen. Ook mijn aantekeningen van een tv-programma over de vampiervleermuis had ik teruggevonden. Er bleken drie soorten echte vampiervleermuizen te bestaan en een paar nepvampiers. Ze kwamen allernaal alleen voor in Zuid-Amerika. De echte vampiervleermuizen zogen vaak bloed van grote dieren, zoals koeien en ezels. Van het tv-programma had ik verschillende dingen opgeschreven.

‘Als je zo’n vampiervleermuis in een mensenhand ziet, lijkt hij iets groter dan een muis. Met vleugels en al dan.’

‘Hij heeft een lelijk kopje. Een stompe neus, iets tussen een pekinees en een varken in.’ ‘Vampiervleermuizen gaan steeds weer naar hetzelfde slachtoffer toe, totdat het dood is. Waarom is niet bekend.’

Ik schreef op mijn speciale spreekbeurtblocnote hoe Vampie in Nederland kon zijn gekomen. Al snel had ik drie theorieën bedacht.

De eerste was de dierentuinentheorie. In elke dierentuin waren natuurlijk vampiervleermuizen te vinden en tijdens het schoonmaken van de grot was er eentje ontsnapt.

Theorie twee: iemand had illegaal vampiervleermuizen geïmporteerd. Hij had er geen kopers voor kunnen vinden en ze vervolgens gewoon gedumpt.

En de laatste: een kolonie vampiervleermuizen was voor de vivisectie gebruikt en ze waren kortgeleden door een actiegroep bevrijd. Misschien waren ze wel met iets besmettelijks ingespoten!

Jeroen kon best eens gelijk hebben. Het was mogelijk dat Vampie een vampiervleermuis was.
Ik hoopte dat ik hem vandaag te zien kreeg.

Meneer Stork, Jeroens vader, die we oom Bram noemden, wees mij Gato aan als paard voor de les. Ik had liever op Tsar gereden, maar ik vond het ook wel een eer dat ik als eerste van de groep op de 'nieuwe' mocht. En nu was ik vlak bij Vampie. Ik had dus ruim gelegenheid om het plafond aandachtig te bestuderen.

Ik liep naar de zadelkamer om de poetsdoos te pakken. Op de terugweg zei ik eerst Tsar gedag. Hij hoefde niet in de les mee te rijden en daar was ik blij om. Daarna ging ik naar Gato.

'Opzij, ga om,' zei ik tegen hem en ik tikte met mijn hand tegen zijn achterhand.

Maar Gato ging niet opzij. Hij stond suffig voor zich uit te kijken.

'Ga om, ga nou opzij,' zei ik weer en ik duwde uit alle macht tegen zijn kont aan.

Gato bewoog geen spier. Dit had ik nog nooit meegemaakt. De meeste paarden weten precies wanneer ze opzij moeten stappen, zodat je de andere kant kunt borstelen. In een stand heb je maar weinig ruimte. Dus elke keer als je iets aan één kant wil doen, moet het paard opzijstappen. Sommige paarden gaan uit verzet niet opzij. Bij Gato was er iets anders aan de hand. Het leek wel of hij stond te slapen. Ik had er net zo goed niet kunnen staan.

Nou, dan maar met de rechterkant beginnen. Het ergerde me wel. Ik verzorg paarden altijd op dezelfde manier. Eerst de linkerkant roskammen en borstelen, dan de rechterkant. Het laatst het hoofd met de zachte borstel. Dan hoeven uitkrabben. Eerst het linkervoorbeen, dan achter. Daarna hetzelfde rechts. Maar goed, Gato was pas net op de manege. Misschien was hij nog moe van de reis.

Ineens dacht ik aan Vampie en ik keek naar boven. Ik meende nu iets aan de balk te zien hangen. Het kon een vleermuis zijn, maar ook een spinnenweb, of een plukje hooi. Ik kneep m'n ogen tot spleetjes om scherper te kunnen zien. Nee, het was onmogelijk om iets aan de balk te zien hangen. De balk was wel vier meter boven me en Vampie was zo klein als een muis. Als Jeroen hem had gezien, dan moest hij wel bijzonder goede ogen hebben. Ik zou later wel net als mijn moeder een bril nodig hebben.

Ik pakte de roskam en de borstel, maar schrok toen op. Zonder dat ik hem had gehoord, was Jeroen achter me in de stand komen staan.

'Kijk eens onder zijn manenkam,' zei hij ernstig en hij wees naar Gato's hoofd.

Ik streelde Gato over zijn voorhoofd en zijn hals. Net achter zijn oren leek het of zijn manen dikker waren dan elders. Jeroen kwam de stand inlopen. Toen hij de manen omhooghield, deed ik van schrik een stap terug. De huid van Gato zag er gehavend uit, vol rode puntjes en kale plekken. Uit verschillende gaatjes sijpelden dunne straaltjes helder bloed.

'Ik weet al hoe die vampier hier is gekomen,' zei Jeroen. 'Gato is een Criollo, een ras dat uit Argentinië komt. Vorige week is hij met een scheepslading Zuid-Amerikaanse paarden meegekomen. Vampie is natuurlijk onder zijn manen meegereisd. De handelaar wilde Gato kwijt, omdat hij zo weinig temperament toonde. Maar volgens mij heeft hij zo weinig fut omdat die vleermuis hem leegzuigt.'

Er liep een rilling over mijn rug en ik keek naar boven, waar ik niets meer zag dan even ervoor. Ik keek nog eens naar de plek onder Gato's manen en wist dat Jeroen gelijk had.

Vampiers scheiden stoffen in hun speeksel af die de bloedstolling vertragen. Daarom zie je die druppeltjes bloed uit de gaatjes komen. Normaal zou er al lang een korst zijn

gevormd. Ik kon me dat printje nog goed herinneren. Toen ik het aan het lezen was, had ik er lang over nagedacht. Als ze wisten welke stof er in het speeksel van de vampiervleermuis zat die de bloedstolling vertraagde, dan konden hemofiliepatiënten misschien worden geholpen. Hemofiliepatiënten hebben geen goede bloedstolling. Bloeden ze, dan komt er geen korst op de wond, maar blijven ze doorbloeden. Via onderzoek op de vampiervleermuis konden ze misschien een medicijn ontwikkelen. Ik had dat willen schrijven aan een specialist uit het ziekenhuis, maar ik wist niet aan welke specialist en ook niet in welk ziekenhuis.

Ik baalde wel een beetje van wat Jeroen liet zien. Ik had al mijn theorieën voor niets opgeschreven. Waarom had ik dit niet bedacht? Aan de andere kant, het was nu wel duidelijk dat Jeroen het vleermuisprobleem als een smoes gebruikte om contact met mij te leggen. Ik kikkerde helemaal op. ‘Heb je die plek aan je vader laten zien?’ vroeg ik opgewonden.

‘Mijn vader denkt dat die bobbel op zijn hals insecteneitjes zijn, die onder de huid zijn gelegd en nu een voor een uitkomen. Toen ik hem vertelde wat ik dacht, lachte hij me uit.’

‘Maar waarom dan?’

Jeroen haalde zijn schouders op. ‘Ja, weet ik veel. Hij neemt me nooit serieus. En vorige week heb ik twee vampierfilms op tv gezien. Nu denkt m’n vader dat ik overal vampiers zie vliegen.’

Ik knikte, zo zou mijn vader ook denken.

‘Hoe kan ik nou bewijzen dat er echt een vampiervleermuis zit?’ zei Jeroen. ‘Met zijn slechte ogen kan mijn vader hem niet eens zien.’

‘Wat denkt Myrna ervan?’ vroeg ik. ‘Myrna heeft toch een cursus dieren-EHBO gevolgd? Die weet vast wel het verschil

tussen gaatjes van eitjes en gaatjes van tanden.'

'Myrna is al een paar dagen ziek. Misselijk en zo. Heel vervelend, want zondag moet mijn vader een paard uit Duitsland halen voor een nieuwe pensionklant. We krijgen er een drachtige merrie bij.'

'Leuk,' zei ik enthousiast en ik wilde al verdervragen over de nieuwe merrie.

Maar Jeroen draaide zijn ogen weg en ik begreep dat hij alleen maar aan de vleermuis kon denken. Ineens dacht ik aan de enge ziektes.

'Vampiers drinken niet alleen bloed van grote zoogdieren, maar ook van mensen! Hij kan toch niet bij jullie in het woonhuis komen?'

'Eh, nee, ik denk het niet. Nee, vast niet,' zei Jeroen.

'Je moet het wel zeker weten, hoor,' zei ik. 'Zo'n vleermuis is maar iets groter dan een gewone muis. Hij heeft maar een heel klein gaatje nodig om in jullie afdeling te komen. Er hoeft maar een raampje op een kier te staan of...'

Jeroen knikte. 'Ik zal alles nakijken,' zei hij. Jeroen keek zo ernstig, dat ik er bang van werd. Het leek wel of er meer was gebeurd dan hij had verteld.

Jeroen moest paarden gaan zadelen en ik moest ook opschieten, want het was bijna tijd voor de les.

Zadel op, bit in en hoofdstel om. Het was een toer om dat paard op te tuigen, want Gato wilde nog steeds niet opzij gaan.

'Wat zit je nou te utteren?' vroeg oom Bram, die kwam kijken of ik al klaar was.

'Hij wil niet opzij,' zei ik.

'Wat, wil hij niet opzij? Hij zal opzij!' zei oom Bram. Hij pakte een zweep en tikte tegen Gato's achterhand. Het paard reageerde niet. Toen kreeg hij een wat hardere tik. Weer zonder effect. Toen gaf oom Bram hem een knal die je door de hele manege kon horen. En jawel hoor, Gato stapte opzij.

‘Zie je wel?’ zei hij tevreden. ‘Als ik zeg opzij, dan is het opzij.’ Oom Bram liep naar de bak.

Ik snapte niet dat hij het niet vreemd vond dat Gato alleen met zo’n knal opzij wilde gaan. Paarden zijn gevoelige dieren. Ze kunnen heel goed horen en ze voelen zelfs een strootje op hun rug zitten. Dan trillen ze even met hun vel om het kwijt te raken. Maar Gato leek weinig gevoel te hebben en ook slecht te horen. Ik vond het abnormaal. Toch leek het of het bruine paard even wakker geschud was. Hij liep braaf achter me aan de binnenbak in.

Ik zette hem stil in het midden van de bak. De meeste paarden vinden het heel vervelend als ze aangesingeld worden. Dan leggen ze hun oren in de nek en proberen je te bijten. Of ze slaan met hun voorbeen, Maar Gato bleef rustig stram toen ik hem aansingelde.

Daarna pakte ik de teugels in een hand en ik zette mijn linkervoet in de stijgbeugel, trok me op en ging zachtjes in het zadel zitten. De meeste paarden worden onrustig als je opstijgt, maar Gato had geen voet verzet.

4. Wat een rotles

De les op Gato zal ik mijn leven lang niet vergeten.

‘Drijven, drijven, je drijft niet genoeg,’ zei oom Bram zo ongeveer elke minuut.

Ik dreef me een versuffing.

‘Bij E in draf overgaan, bij C een slangenvolte met drie bogen.’

De paarden voor me draafden al. Ik was bij E, ik zette mijn hakken in Gato’s buik en zei: ‘Draf Gato, drraf!’

Gato was niet vooruit te branden. Hij gedroeg zich niet zoals luie of supereigenwijze paarden. Die snijden de hoeken af in draf. Die gaan in het midden staan op het moment dat er gegaloppeerd moet worden. Bij Gato had ik het gevoel dat hij wel wilde, maar dat hij gewoon niet kon.

‘Kom maar naar het midden,’ zei oom Bram. ‘Je moet een paar sporen aan. Dit is niets.’

Even later had ik een paar sporen met kleine wieltjes om en een lange zweep in mijn hand.

‘Nou, laten we maar eens zien of hij nog steeds niet wil draven,’ zei oom Bram.

Ik zette de sporen in Gato’s buik en gaf hem een flinke pets met de zweep.

Gato versnelde iets en in een sukkeldrafje gingen we de manege rond.

‘Goed zo,’ zei oom Bram tevreden.

Ik moest mijn uiterste best doen om Gato in die langzame draf te houden. Telkens probeerde hij in stap over te gaan. Steeds zette ik de sporen met de wieltjes in zijn buik en dan ging het weer even goed. Af en toe sloeg ik keihard op zijn achterwerk. Dan schrok hij en liep weer door.

Wat een rotles! Ik voelde me een dierenbeul. Ik vond het niet normaal om een paard zo af te tuigen. Dus had ik een gesprek met mezelf en daarna stapte ik naar het midden van de manege. Gato hield vanzelf al halt.

‘Ik ga eraf hoor,’ zei ik tegen oom Bram. ‘Dit paard is ziek.’

‘Dat paard is helemaal niet ziek.’

‘Dit paard is wel ziek,’ zei ik. ‘Hij is niet vooruit te branden. Hij is zo futloos als wat. Gato heeft een ziekte onder de leden. U moet er een dierenarts bij halen.’ Ik hoopte dat de dierenarts zou constateren dat Jeroens verhaal klopte. Dan moest oom Bram hem ook wel geloven.

‘Met dat paard is niets aan de hand,’ zei oom Bram. ‘Hij heeft misschien nog wat last van de reis. Maar hij kan heus wel een uurtje achter elkaar lopen. Je durft hem gewoon niet aan te pakken!’

Ik werd boos. ‘Het is toch niet goed om een paard zo te slaan en te schoppen?’ Ik stak mijn voeten met de sporen wat naar buiten.

‘Moet u nou kijken. Er zitten wieltjes aan deze sporen. Straks begint hij nog te bloeden.’

‘Een paard bloedt niet zo snel, hoor,’ zei oom Bram. ‘Hij is lui en moet goed worden aangepakt. Anders gaat hij er hier ook uit. Nou vooruit, als jij het niet doet, doe ik het. Ga naar de hoefslag toe en draaf achter de anderen aan. Je houdt de les op.’

Met oom Bram was niet te discussiëren. Ik kon twee dingen doen. Boos weglopen of gewoon doorgaan. Als ik boos wegliep, had Jeroen niets meer aan me. Ik kon het beste doorgaan en hopen dat oom Bram er toch een dierenarts bij zou halen.

Ik zette mijn sporen in Gato’s buik en gaf hem weer met de zweep. Ik beet met mijn tanden op mijn lip, om niet te gaan huilen. Oom Bram had de lange zweep erbij gepakt en rende achter me aan om Gato op te jagen. Ik voelde me medeplichtig aan een misdrijf. Het was zo duidelijk dat er

iets ernstigs met Gato aan de hand was. Waarom geloofde oom Bram Jeroen niet?

Ik nam me voor na de les Vampie te vinden. Dat was de enige manier om oom Bram te overtuigen. Ik zou een ladder pakken en de vleermuis van de balk afplukken. Maar eerst moest ik mij nog door de les heen ploeteren.

Met oom Bram achter zich aan met de lange zweep, bleef Gato nog wel even draven. Maar zodra oom Bram de zweep neerlegde, ging hij in stap over. Ik had inmiddels verkrampte knieën en kuiten. Ik durfde de sporen niet meer in zijn buik te zetten, want er moesten zo langzamerhand wel grote gaten van de wietjes zitten. De zweep gebruikte ik ook niet meer. Gato's achterhand zat vol striemen. Ik weigerde het paard nog langer te mishandelen.

Oom Bram legde een paar gekleurde balken op de grond. Blijkbaar was de les nog niet afgelopen. Voor mijn gevoel waren we al uren bezig. Maar we gingen balkjes draven en dan waarschijnlijk nog springen. Ik zag een kans om af te haken.

'Eh, oom Bram, ik heb een beetje buikpijn. Dan spring ik liever niet. Mag ik alstublieft van Gato af?' vroeg ik.

Oom Bram vond het meteen goed. Hij was natuurlijk blij van mijn gezeur af te zijn. Hij dacht zeker dat het aan mij had gelegen dat Gato niet wilde lopen.

Ik bracht Gato naar zijn stand en zadelde hem daar af. Met hangend hoofd liet het paard alles over zich heen komen.

Ik had verwacht dat Jeroen er zou zijn, maar dat was niet zo. Ik zocht hem overal in de manege, maar kon hem niet vinden. Dan maar zonder Jeroen, dacht ik. Het duurde nogal lang voordat ik de ladder vond en ik werd steeds zenuwachtiger. De les was bijna afgelopen en ik wilde niet dat oom Bram me op de ladder aantrof.

De ladder bleek vlak achter Gato's stand te hangen.

Vastbesloten pakte ik hem van de muur en schoof hem op zijn langst uit. Voorzichtig klom ik omhoog. Dichter en dichter kwam ik hij de balk waaraan Vampie moest hangen. Even later kon ik de balk zelfs aanraken. Maar Vampie zag ik niet.

De balk was zo'n tien centimeter breed en ongeveer net zo dik en gaf grote schaduwen op het plafond. Misschien hing de vleermuis aan de andere kant van de balk. Hij kon daar ook ergens in de schaduw zijn. Ik moest de ladder op verschillende plaatsen neerzetten om het hele balkenplafond te kunnen controleren. Maar dat kostte eindeloos veel tijd.

Ik had net de ladder verplaatst en was al weer op weg naar boven, toen ik werd tegengehouden door de boze stem van oom Bram.

'Zeg, wat doe jij daar? Ben je gek geworden? Kom onmiddellijk naar beneden!'

Ik kwam zo snel mogelijk naar beneden.

'Wat ben jij aan het doen?' vroeg oom Bram, toen ik beneden was.

Ik bedacht dat ik maar het beste de waarheid kon vertellen. 'Jeroen zegt dat er een vampiervleermuis aan de balk hangt, die Gato leegzuigt. Ik wilde kijken waar hij precies hangt, dan kunnen we hem weghalen voordat hij ook aan andere paarden begint.'

Oom Bram liep rood aan. 'Begin jij nu ook al? We hebben echt wel genoeg aan één fantast op de manege. Ben jij ook al zo'n vampierfanaat?'

'Maar de vampiervleermuis bestaat echt!' zei ik. 'En deze is onder de manen van Gato mee uit Zuid-Amerika gekomen. U kunt het zelf zien. Zijn hals zit vol gaatjes.'

'Je moet niet alles geloven wat Jeroen zegt. Hij verzint het waar je bij staat,' zei oom Bram. 'Jeroen heeft alle vampierboeken gelezen en alle films gezien. Hij is gek van vampiers. Zijn hele kamer is ermee behangen. Posters,

tekeningen uit oude boeken, eigen tekeningen. Hij maakt zelf de een of andere vampierstrip. Doordat Gato is gekomen, heeft hij weer stof voor een nieuw verhaal.'

'Maar die gaatjes in Gato's hals dan?'

'Dat paard heeft insecteneitjes onder de huid en die komen nu uit. Dat heb ik wel vaker bij paarden gezien.'

'Maar hoe verklaart u dan dat er bloed uit de gaatjes blijft komen?' vroeg ik.

'Omdat er insecten uit de gaatjes blijven kruipen,' zei oom Bram. 'Dat houdt de wondjes open. Er zijn veel eitjes gelegd, dus er komen veel insecten uit. Over een paar dagen zie je er niets meer van.'

'Maar waarom is Gato dan zo sloom volgens u?' Ik wist niet van ophouden.

Oom Bram had gelukkig een geduldige bui.

'Die paarden worden met massa's tegelijk met de boot overgevoerd. Onderweg is er weinig aandacht voor ze. Vaak krijgen ze iets toegediend om kalm te blijven. Ik denk dat dat bij Gato is gebeurd. Over een paar dagen is hij weer helemaal in orde en dan zou je hopen dat hij nog wat kalmeringsmiddel in zijn lijf had.'

Ik schudde mijn hoofd.

'Maar als het een vampiervleermuis is, dan is Gato er over een paar dagen niet meer. De vampiervleermuis blijft namelijk bij zijn slachtoffer terugkomen. Niemand weet waarom. In Zuid-Amerika gaan er koeien en ezels door hem dood, omdat hij ze helemaal leegzuigt.'

Ik ging steeds sneller praten, bang als ik was dat oom Bram me in de rede zou vallen.

'Hij kan ook hondsdolheid overbrengen,' ratelde ik verder. 'Soms blazen ze een hele grot met vampiervleermuizen op, omdat een van hen hondsdolheid heeft overgebracht op een veestapel. En ze kunnen ook andere enge ziektes overbrengen!'

Oom Bram had mij helemaal uit laten praten. Zijn mond was

ervan open gaan staan. Alsof hij steeds op het punt stond iets te zeggen, maar zich elke keer bedacht.

Ineens zei hij: 'Oké, jullie hebben natuurlijk gelijk, Jeroen en jij. Ga die ladder maar weer op en pak die vleermuis van het plafond. Dan hebben we dat zaakje mooi opgelost.'

Ik had nooit verwacht dat oom Bram zou toegeven. Maar ik was ook bang. Misschien sloeg ik wel een enorme flater en was er helemaal geen vleermuis. Misschien had Jeroen hem inderdaad verzonnen om een nieuw stripverhaal te kunnen maken. Met onzekere stappen klom ik weer omhoog.

5. Een rare droom

‘Er is zoveel schaduw,’ zei ik, toen ik weer naar hoven was geklommen.

Oom Bram liet een zaklantaarn halen. We verzetten de ladder wel tien keer en elke keer weer ging ik omhoog en scheen met de zaklantaarn in hoeken, holletjes, achter balken, in grote kieren. Oom Bram stond me beneden verwachtingsvol op te wachten.

‘En, heb je hem gevonden?’ vroeg hij keer op keer.

Een uur later had ik het hele plafond boven de paarden nagekeken.

Oom Bram werd steeds sarcastischer. ‘Misschien moeten we de brandweer erbij halen? Of de ongediertebestrijding? Of de dierentuin? Misschien heeft de directeur van de dierentuin wel geld over voor zo’n zeldzame vleermuis. Een onzichtbaar exemplaar, dát is bijzonder. Jeroen en jij worden nog rijk!’

Ik schaamde me. ‘Ik ben bang dat ik toch geen vleermuis aan de balk kan ontdekken,’ zei ik uiteindelijk.

Oom Bram keek op zijn horloge.

‘Nou, ik heb ruim een uur de tijd voor je genomen. In die tijd had ik eigenlijk een paard moeten rijden en de administratie moeten doen. En morgen ben ik de hele dag weg om een paard in Duitsland op te halen. Je wordt vriendelijk bedankt.’ Hij zag er chagrijnig uit en ik kon hem dat niet kwalijk nemen. Voor zijn doen had oom Bram veel geduld opgebracht en dat ook nog voor niets.

‘Kan ik u misschien ergens mee helpen?’ vroeg ik om het goed te maken.

‘Ja, je zou de kantine kunnen schoonmaken,’ zei oom Bram.

‘Jeroen doet dat normaal op zaterdagmiddag. maar ik heb

hem nergens gezien. Hij zal wel op vampierjacht zijn. Op zijn kamer waarschijnlijk. Daar heeft hij altijd succes.'

De rest van de middag was ik bezig met de kantine. Er was niemand om me te vertellen hoe ik moest schoonmaken, dus ik probeerde logisch na te denken. Ik wist dat er een kast met schoonmaakspullen was. Achter de bar was ook warm water. Terwijl ik een sopje aan het maken was, zag ik ineens Jeroens moeder. Hun appartement lag tegenover de ingang van de kantine en ze stond in de deuropening.

'Hallo mevrouw Stork, ik help even met schoonmaken,' zei ik tegen haar.

Ze keek me aan, maar leek me niet echt te zien. Haar ogen waren dof en haar lange, zwarte haar zat in de war. Ze had inderdaad iets weg van een heks. Mevrouw Stork zei niets, maar bleef wel staan.

Ik ging verder met mijn werk en probeerde niet op haar te letten. De tafeltjes nam ik met het sopje af. De kleedjes die er al lagen, legde ik er maar weer overheen, want ik kon geen schone vinden. Ook de stoelen nam ik af. Sommige zittingen waren klef. Frisdrank? Onder één stoel was kauwgum geplakt. Dat vond ik wel erg, kauwgum onder een stoel in de manege.

Ik moest het er met een mesje van afkrabben en toen ik dat gedaan had, liet ik het mevrouw Stork zien. Ze stond nog steeds in de deuropening, maar liet niet merken dat ze begreep wat ik haar liet zien. Het leek wel of ze staande sliep. Zou ze die slaapziekte hebben, waar een keer een film over was? In de film werden mensen die dertig jaar hadden geslapen, ineens door een medicijn wakker. Maar mevrouw Stork sliep pas een paar minuten en ook niet erg lang, want even later was ze ineens weg.

Ik waste de vaat af die op het aanrecht stond en deed ook alle asbakken. Het aanrecht maakte ik schoon met een schuursponsje. De ramen waren nogal vies, dus ik zeemde ze maar. Wist ik veel wat er allemaal hoorde bij de wekelijkse schoonmaakbeurt? Al snel bleek dat de ramen schoon waren aan de binnenkant, maar heel erg smerig aan de buitenkant. Er zat natuurlijk stof op van de binnenmanege. Tot slot dweilde ik de vloer nog helemaal.

Hoe schoner de kantine er uitzag, hoe kwader ik op Jeroen werd. Ik fantaseerde veel, maar hij was nog veel erger. Ik kon fantasie en werkelijkheid van elkaar onderscheiden. Ik had Czarny nog nooit per abuis Tsar genoemd tegen iemand anders. Maar Jeroen was echt ver heen. Hij zag overal in zijn buurt vampiers hangen en vliegen. Of zou hij me in de maling nemen? Had hij alles verzonnen om maandag op school in geuren en kleuren te vertellen hoe stom ik was dat ik hem had geloofd? Dat hij zich het hele weekend had lopen bescheuren?

Nee, zo was Jeroen niet. Hij had nauwelijks contact met de andere kinderen in de klas. Jeroen kleepte zich ook afwijkend. Een vale, zwarte spijkerbroek met gaten die niet door de fabrikant waren bedacht, maar er door het dragen waren ingevallen. Daarop meestal een zwart T-shirt met lange mouwen, ook vaal en soms met gaten. Als schoeisel had hij zwarte soldatenkistjes.

Elke andere jongen die zo gekleed ging, zou al lang van school zijn weggepest. Maar Jeroen niet. Hij werd beschermd door de meisjes uit de klas. Jeroen was vriendelijk tegen iedereen, maar hij nam zelf nooit het initiatief tot een gesprek.

Hij praatte alleen wel eens met Marco, omdat Marco's moeder een paard op de manege had staan. Soms maakten Jeroen en Marco samen een buitenrit. In de klas zaten ze naast elkaar.

Een grotere tegenstelling kon je nauwelijks tegenkomen.

Marco was blond, klein en compact gebouwd. De hele dag door probeerde hij de klas aan het lachen te maken. Van Marco kon je verwachten dat hij je in de maling nam. Maar Jeroen was juist heel serieus. Ik had hem in elk geval nog nooit vrolijk gezien.

Toen ik eindelijk klaar was en de deur van de schone kantine achter me dichttrok, stond Jeroen als de duvel uit het doosje voor me. Hij zag er bleek en eenzaam uit en ik vermoedde dat hij zijn vader al was tegengekomen.

Mijn boosheid zakte weg. Ik had medelijden met hem, zeker nadat ik net zijn moeder had meegemaakt.

‘Ik heb het hele plafond afgezocht, maar er is echt geen vampiervleermuis te zien,’ zei ik. ‘Het spijt me, maar ik denk dat je vader gelijk heeft.’

Zenuwachtig pakte Jeroen mijn arm beet. ‘Ik heb hem vandaag ook niet aan de balk zien hangen. Gisteren hing hij er wel. Misschien zoekt hij elke dag een andere slaappleats. Hij is er echt... ergens.’

Ik haalde mijn schouders op. ‘Sorry Jeroen, maar eh, misschien dácht je dat er een vleermuis hing, maar was het in werkelijkheid een lapje stof of een spinnenweb. Dat kan toch?’

Jeroen draaide zich teleurgesteld om. ‘Jij denkt ook dat ik een fantast ben, hè? Ik dacht dat ik op je kon rekenen. Ik dacht dat juist jij me zou kunnen helpen met die vleermuis. Hoe verklaar jij dan dat Gato zo ontzettend sloom is? Dat paard gedraagt zich toch abnormaal? Je hebt zelf op hem gereden! Dat kan toch niet van een paar insecteneitjes komen of een lange reis? Ach, laat ook maar.’ Met gebogen hoofd en hangende schouders liep Jeroen de trap af.

Ik voelde me schuldig, maar er was niets wat ik hem kon zeggen. Oom Bram had me alle medewerking gegeven. Er was gewoon geen vampiervleermuis. Het was wel duidelijk dat Jeroen in zijn eigen verhaal geloofde. Eigenlijk was hij

een zielige jongen.

's Nachts droomde ik over hem. We waren samen een berg aan het beklimmen. We moesten over een steile sneeuwwand naar boven. Jeroen klom boven mij. We waren door touwen met elkaar verbonden en hadden houvast aan de stalen pinnen die we in de sneeuw vaststaken.

Ineens gleed Jeroen uit. Hij kon de dichtstbijzijnde pin niet meer vastgrijpen en viel naar beneden. Even later bungelde hij aan zijn tuig boven de afgrond. Ik moest hem aan het touw naar me toe trekken, zodat hij weer een pin zou kunnen grijpen. Maar ik deed iets verkeerd met het touw, waardoor hij verder naar beneden zakte.

Jeroen hing daar zonder zich te bewegen. Ik was bang dat hij bewusteloos was en probeerde hem weer naar me toe te trekken, maar hij zakte juist verder weg. Ik raakte in paniek. Op dat moment werd ik wakker. Mijn nachthemd was nat van het zweet en er stroomden tranen over mijn wangen. Waarom had ik zo raar gedroomd? Was de droom een waarschuwing, een teken?

Als ik iets verkeerd deed, betekende dat dan dat er iets ergs met Jeroen ging gebeuren? Ik wist dat het onzin was wat ik dacht, maar ik geloofde het toch.

Een innerlijke stem zei me dat ik direct naar de manege moest gaan. Dat Jeroen hulp nodig had. Maar het was zondag en dan mocht ik niet naar de manege. De zondag stond in het teken van de heidewandeling. Broodjes pindakaas, krentenbollen, liga en chocolademelk. Hoe kwam ik daar onderuit?

6. Kom vannacht, alsjeblieft

‘Goedemorgen,’ zei mijn moeder vrolijk, toen ik aan de ontbijttafel verscheen. De tweeling was al druk bezig het tafelkleed met hagelslag in te smeren. Mijn moeder pakte de picknickmand in. Mijn vader smeerde de krentenbollen.

Ik moest een goede smoes bedenken om onder de heidewandeling uit te komen. Ik leunde met een hand op de keukentafel, trok een ziek gezicht en zei met zwakke stem: ‘Goedemorgen allemaal. Ligt het aan mij of draait de wereld vandaag echt in het rond? Ik ben hartstikke misselijk. Ik denk dat ik maar beter weer naar bed kan gaan.’

‘Onzin,’ zei mijn vader. ‘Je hebt weer te lang liggen lezen gisteravond. Daarom ben je niet uitgerust. Een wandeling zal je goeddoen.’

‘Ik ben echt misselijk,’ zei ik.

De tweeling was opgehouden met rotzooi maken en keek me nieuwsgierig aan. Diederik en Adriaan waren natuurlijk benieuwd of het me dit keer wel zou lukken een goeie smoes te bedenken.

Ze mochten me wel dankbaar zijn, dacht ik. Tegen de tijd dat zij zo oud waren als ik, had ik thuis al elke strijd gevoerd die er maar te voeren was. En omdat ze jongens waren, kregen ze het sowieso gemakkelijker dan ik. Ik stak mijn tong naar hen uit zonder dat mijn ouders het konden zien.

Mijn vader mikte de krentenbollen in de grote zak die mijn moeder voor hem openhield en zei: ‘Onzin, je gaat gewoon mee. Probeer er toch niet elke keer onderuit te komen. De zondag is de enige dag die we samen kunnen doorbrengen.’ Normaal ging ik nu met mijn vader in discussie. Dan zou ik hebben gezegd: ‘Gezellig gezin, hoor. Jullie hebben elkaar en de tweeling heeft elkaar. Maar ik hang er maar een beetje bij.

Ik moet me altijd aan jullie aanpassen. Waarom passen jullie je niet een keer aan mij aan en gaan we gezellig een zondagje naar de manege? Of beter nog, we kopen een pony en een karretje. Ik neem jullie 's zondags mee naar de hei. Dan hoor je mij nooit meer klagen.'

Dan zou mijn vader mij over mijn bol hebben geaaid en spijtig hebben gezegd: 'Konden we maar een pony voor jou kopen, meisje. Maar zoveel geld hebben we niet. Wees blij dat je op de manege mag rijden!'

Deze keer trapte ik niet in de val. Ik zei niets, maar liet me op een stoel zakken en greep naar mijn buik. Ik zag dat mijn vader er zenuwachtig van werd en besloot niet te dramatisch te doen. Ik probeerde weer op te staan, maar liet me toen weer langzaam zakken.

Ineens was mijn moeder bij me. Ze trok me omhoog en nam me mee naar m'n kamer. 'Heb je bloed in je broekje?'

Ik schudde mijn hoofd, verbaasd. Toen begreep ik wat mijn moeder bedoelde. Ze dacht dat ik voor het eerst ongesteld was geworden! Ze legde me uitgebreid uit hoe ik een maandverbandje moest omdoen.

Natuurlijk wist ik dat allang, maar ik luisterde rustig naar alles wat ze te zeggen had.

'Nou, we zullen vandaag maar niet naar de hei gaan, hè?' zei ze heel lief.

'Jullie moeten wel gaan, hoor,' fluisterde ik.

Maar mijn moeder schudde haar hoofd.

'Mam, ik ben nog niet ongesteld en misschien word ik het ook nog niet. Gaan jullie nou maar lekker met z'n vieren naar de hei. Als jullie allemaal thuisblijven, dan maakt de tweeling hier kabaal. Het lijkt me juist heerlijk even in een rustig huis te slapen!'

M'n moeder liet zich met moeite overtuigen. Ze stopte me in, gaf me een zoen op m'n wang, deed de gordijnen dicht en sloop m'n kamer uit.

Even later kwam m'n vader met de tweeling binnen. De

tweeling was stil. Adriaan aaide me over mijn hand. M'n vader gaf me een zoen op m'n voorhoofd. 'Je wordt al een vrouw, tsjee,' zei hij en hij zuchtte eens diep. Ik voelde me een prinses, een prinses met een groot schuldgevoel.

Het leek wel alsof Jeroen me verwachtte. Zodra ik de manege inliep, trok hij me mee naar Gato. Het paard stond in zijn stand met een hangend hoofd en wankelende benen. Ik aaide hem over zijn voorhoofd en zijn neus, maar hij reageerde niet op mijn aanraking. Hij voelde koud aan. Ik haalde een deken uit de zadelkamer en legde hem over hem heen.

'Hij is zwaar ziek. Er moet een dierenarts komen,' zei ik.

'Heeft je vader hem al gezien?'

'Hij is vandaag toch naar Duitsland?' zei Jeroen. 'Maar al was hij er wel, dan nog zou hij er geen dierenarts bij roepen. Hij heeft al wel de handelaar gebeld dat hij Gato moet komen terughalen. Dat hij ongeschikt is voor het manegewerk. Morgen wordt hij opgehaald.'

'En wat zegt Myrna ervan?'

'Myrna is nog steeds ziek.'

Ik wilde vragen: 'En je moeder?' Maar ik slikte die stomme vraag maar weer in. Jeroen stond er vandaag helemaal alleen voor.

Ik keek nog eens onder de manen van Gato. De bobbel waren dikker, de gaten waar het bloed uitstroomde groter.

Ik wist niet wat ik moest zeggen.

Jeroen keek me met angstige ogen aan en fluisterde, alsof hij bang was afgeluisterd te worden: 'We moeten iets aan die vleermuis doen. Jij weet alles van vleermuizen. Kom vannacht naar de manege, alsjeblieft. Dan zie je hem in actie en maken we een plan om hem uit de manege te krijgen. Hij heeft ook al aan Castor gezeten. Je moet ons helpen!' Castor was een lieve schimmel. In het dorp was hij

superbekend omdat hij er al zes verschillende Sinterklazen had rondgereden. Met wisselend succes trouwens. De eerste keer was Castor met Sinterklaas aan de kletter gegaan omdat hij in de verte een stoet paarden van een andere optocht zag. Het volgende jaar had hij een andere Sint van zijn rug gebokt omdat hij schrok van de rode mantel. Het waren Klazen geweest die niet konden rijden. De laatste jaren was oom Bram Sinterklaas geweest en nu ging het goed. Werd Castor ook leeggezogen?

Terwijl ik zijn hals inspecteerde, stond Jeroen zwijgend achter in Castors stand. Even onder de zware manen van de schimmel, net boven zijn schoft, stonden kleine roze tandafdrukken in zijn huid en er waren dunne sliertjes bloed te zien. Ik voelde die rilling weer over mijn rug lopen en de boterham met pindakaas, die ik onderweg had opgegeten, kwam ongevraagd bovenborrelen. Op dat moment hoorden we een enorm kabaal. We renden langs de stands naar achteren.

Gato was gevallen. Zijn wankele benen konden hem niet meer dragen en hij was gewoon omgekieperd. Op zijn zij. Jeroen en ik liepen om hem heen om te kijken of hij niets had gebroken. Het leek er niet op. Even later vouwde Gato zijn voorbenen onder zich. Hij hief zijn hoofd op en probeerde weer te gaan staan. Hij kwam niet omhoog. Na drie pogingen gaf hij het op en bleef liggen.

Jeroen en ik waren allebei zenuwachtig.

‘Bel de dierenarts,’ zei ik.

‘Dat wil m’n vader niet.’

‘Je vader weet toch niet hoe slecht het met hem is gesteld?’

‘Mijn vader geeft geen geld uit aan een paard dat hier op proef is. Morgen komt de handelaar, die neemt hem mee terug. Laat hij de dierenarts er maar bij halen.’

‘Maar als jij de dierenarts belt en die zegt dat het verhaal van de vampiervleermuis klopt, dan gelooft jouw vader je toch

ook meteen?’

‘Mijn vader moet Vampie zelf zien voordat hij me gelooft. Als jij nou vannacht komt, dan is mijn vader er weer. Dan maken we de vleermuis onschadelijk en dan kunnen we hem aan mijn vader laten zien. Dan gelooft hij me zeker!’

‘Waarom vraag je Marco niet om je te helpen die vleermuis te vangen?’ vroeg ik. ‘Hij is een jongen.’ Normaal was ik nogal voor gelijke rechten voor jongens en meisjes, maar nu gaf ik de eer graag aan een jongen.

‘Ik heb hem al gevraagd,’ zei Jeroen. ‘Maar hij gelooft me niet. Hij denkt ook dat ik vampiers zie vliegen en is bang dat ik hem in de maling neem. Hij denkt dat hij wordt uitgelachen als hij hier ’s nachts komt. Nee echt, jij bent de enige die me kan helpen. Al heb jij Vampie niet gezien, jij weet tenminste dat er behalve vampiers in boeken en films, ook echte vampiers bestaan. Ik heb hem niet verzonnen, echt niet!’ Jeroen keek me smekend aan. Zijn gezicht zag nog bleker dan anders. De wanhoop was niet gespeeld.

Ik wilde hem natuurlijk best helpen. Ik had al een hele middag de trap op en af gesjouwd om Vampie te vinden. Maar dat was ’s middags geweest.

‘Eh, ik kan ’s nachts niet van huis weg zonder dat mijn ouders het merken,’ zei ik snel.

Jeroen haalde berustend zijn schouders op.

Ik voelde me schuldig, maar ik kon hem niet beloven dat ik zou komen. Ik was geen held. Ik was bang in het donker. Ik durfde niet in mijn eentje ’s nachts over straat. Ik was bang voor enge beesten. Ik was bang voor Vampie. Zonder Jeroen aan te kijken, rende ik weg. Ik moest toch thuis zijn voordat mijn ouders en de tweeling van de hei terugkwamen?

7. Op zoek naar Myrna

De volgende dag, maandag, bleef ik in bed. Ik voelde me zwak, ziek en misselijk. Mijn moeder vond het direct goed dat ik thuisbleef. Ze dacht nog steeds dat mijn menstruatie zou gaan komen.

‘Je hoeft je niet ongerust te maken, hoor,’ zei ze. ‘Ik had vroeger ook veel last als ik ongesteld moest worden, vooral het eerste jaar. Maar als de bloeding eenmaal doorzet, dan voel je je beter.’

Bij het woord bloeding moest ik natuurlijk weer aan Gato en Castor denken en ik voelde me nog beroerder.

Al bleef ik de hele dag in bed liggen, slapen kon ik niet. Ik piekerde over Jeroen, over Gato en Castor. Ik probeerde logisch na te denken.

Was het aannemelijk dat Castor door Gato was besmet en nu ook insecteneitjes onder zijn hals had? Nee, natuurlijk niet. Ten eerste stond Castor een paar stands van Gato vandaan en ten tweede was het onwaarschijnlijk dat die eitjes in een paar dagen zouden uitkomen. Hoe aannemelijk was Jeroens verhaal? Heel aannemelijk. Maar Jeroen was een fantast en niemand behalve hij had de vleermuis gezien. Waarom zou ik hem geloven als Marco en zijn eigen vader dat niet eens deden? Ik kwam er niet uit.

’s Avonds bedacht ik dat oom Bram al terug moest zijn uit Duitsland en dat de zaak op de manege inmiddels zou zijn opgelost.

‘Morgen ga ik weer naar school,’ zei ik tegen m’n moeder. Eindelijk kon ik slapen.

Tijdens de pauze kwam Jeroen dicht bij me staan. Hij praatte tegen Marco, maar zo langzaam en nadrukkelijk, dat ik het wel moest horen.

‘De handelaar stuurde een slager, maar die wilde die nieuwe, die Gato, niet hebben. Hij zei dat er geen bloed inzat. Vanmorgen lag hij dood in de stal. Nu moet hij maar verbrand worden, zegt de handelaar.’

In gedachten zag ik Gato weer in zijn stand liggen en ik begon te kokhalzen.

Marco had zijn grap al klaar. ‘Dan maakt de slager er toch rookvlees van in plaats van bloedworst?’

Jeroen lachte niet en keek langs Marco naar mij. Hij zag er slecht uit. Hij leek magerder te zijn geworden. Misschien was hij verkouden of had hij last van een griepje.

Ik had wel naar hem toe willen gaan om te vragen wat er precies was gebeurd. Wat had zijn vader over Gato gezegd? Geloofde hij nu dat het een vampiervleermuis was geweest? Hoe verklaarde hij anders dat er geen bloed meer in het paard zat? Had Jeroen de vampiervleermuis nog gezien? Durfde hij ’s avonds in de manege te kijken?

Maar de bel ging en meester De Vroed vroeg of ik een kopje koffie voor hem wilde halen.

’s Middags hadden we lezen. Ik las niet, maar dacht na.

Jeroen zat schuin achter me en hij zag er uit als een zombie. Bleek, holle ogen en hij was zo slap als een vaatdoek.

We hadden net gym gehad en ik zat met Jeroen samen in een team. We speelden korfbal. Als Jeroen de bal kreeg toegespeeld, dan ving hij hem niet. Hij bewoog zich zo traag dat het wel slowmotion leek.

De gymleraar zei tegen hem dat hij beter even op de bank kon rusten. Dat hij waarschijnlijk griep onder de leden had. Dat hij ook wel naar huis kon gaan. Dat zijn vader hem misschien kon komen ophalen.

‘Mijn vader is in Duitsland. Hij heeft een ongeluk met de trailer gehad,’ zei Jeroen. Hij bleef de rest van de les aan de kant zitten.

Ik kon ineens ook geen bal meer vangen. Had oom Bram een

ongeluk met de trailer gehad? Wat voor ongeluk? Was hij gewond? Had er een paard in de trailer gestaan? Maar dat was toch een drachtige merrie. Was zij ook gewond? Wie runde de manege? Was Jeroen er alleen met zijn moeder? Was Myrna al terug?

Ik had een heleboel vragen in mijn hoofd, maar geen ervan stelde ik aan Jeroen. Waarom niet? Ik was bang, hartstikke bang. Als oom Bram ernstig gewond was, had Jeroen het wel gezegd, probeerde ik mezelf gerust te stellen. Hij komt natuurlijk vanavond thuis.

‘Pss.’ Het was woensdagochtend. We zaten al in de klas, maar de les was nog niet begonnen. Meneer De Vroed was nog op de gang. Hij praatte met iemand, maar ik kon niet zien met wie.

Jeroen begon heel zacht te praten. Ik leunde naar achteren, anders kon ik hem niet verstaan. Jeroen zei iets over Castor, die steeds ongelukkiger uit zijn ogen keek. En dat Vampie elke ochtend groter leek. Hij praatte door, maar af en toe zo onsamenhangend, dat ik er niets van begreep. Iets van ‘elke nacht komt-ie... nek... kan niets doen... eerst Castor... leeg.’ En daarna piepte Jeroen en hij liet zijn tanden zien als een roofdier.

Die is gek aan het worden, niet mee bemoeien, dacht ik.

Marco had ook geprobeerd mee te luisteren, maar hij begreep er niets van en haalde zijn schouders op. Hij keek naar mij en wees eerst naar Jeroen en toen naar zijn voorhoofd. Hij dacht hetzelfde als ik.

Meneer De Vroed kwam binnen en stak zijn armen omhoog om onze aandacht te vragen.

‘Stt,’ zei ik tegen Jeroen en hij hield zijn mond. De rest van de ochtend voelde ik me heel gemeen.

Jeroen hing in zijn stoel alsof hij een lappenpop was. Lag hij te pitten? Ik besloot iets te doen.

's Middags ging ik naar Myrna's huis. Zij moest weten wat er op de manege aan de hand was. Als ze zich ook maar iets beter voelde, dan zou ze de zaken wel komen regelen.

Ik wist waar Myrna woonde, want ik was al een paar keer bij haar langsgefietst om onze schoolkrant in haar brievenbus te stoppen. Myrna wilde alle kranten hebben waarin iets over de manege werd geschreven en dat was bijna elke maand het geval. Ze woonde een paar straten van ons vandaan, op de onderste etage van een flatgebouwtje met drie verdiepingen. Ze woonde alleen.

Vanaf beneden zag ik dat haar gordijnen dicht waren. Ik belde aan, maar er werd niet opengedaan. Was ze zo ziek dat ze niet eens uit haar bed kon komen? Ik kon de galerij niet op, omdat de buitendeur dicht was. Dus ik wachtte buiten op iemand die vanbinnenuit de deur opendeed. Dan kon ik even door haar keukenraam naar binnen kijken, als het gordijn daar tenminste open was.

Ik stond wel een halfuur voor het flatgebouw te wachten; toen pas kwam er iemand de deur uit. Het was Myrna's buurvrouw, die ik herkende, omdat ze ook op de manege reed.

Ziek? Nee, volgens haar was Myrna niet ziek. Of toch? Ja, het zou best kunnen. Sinds zaterdag had ze haar niet meer gezien.

Ik vertelde haar dat Myrna al zeker sinds vrijdag ziek moest zijn. Dat ze misselijk was volgens Jeroen.

De buurvrouw zei dat dat wel zou meevallen. Op zaterdagmorgen had ze nog samen met Myrna koffiegedronken en ze hadden er een flinke slagroompunt bij genomen!

Ik snapte er niets van. 'Er moet iets gebeurd zijn, dat kan niet anders,' zei ik. 'Volgens de manege is ze al langer ziek. Het is zo vreemd. Oom Bram van de manege, eh, meneer Stork heeft een ongeluk in Duitsland gehad. Myrna is er niet en er gaan steeds paarden dood en Jeroen ziet er uit als een zom...'

De buurvrouw pakte me beet en dirigeerde me mee, haar flat in. Ze zette een kop thee voor me en luisterde naar mijn verhaal. Toen ik klaar was, zei ze: 'Het heeft allemaal vast met de problemen op de manege te maken. Ik weet er wel iets van, hoor, van Myrna. Soms ziet ze het niet meer zitten. De vrouw van meneer Stork is psychisch erg in de war en Jeroen is ook wat vreemd. Maar Bram Stork wil niet dat erover gepraat wordt, dus hij moddert maar wat met ze aan. Soms wordt het Myrna gewoon te veel en dan gaat ze een paar dagen naar haar moeder.'

'Maar stel dat ze nu niet naar haar moeder is, maar dat ze heel ziek in haar flat ligt,' zei ik. 'Kunnen we niet beter de politie bellen?'

De buurvrouw bleek de sleutel van Myrna's flat te hebben. Myrna's bed was netjes opgemaakt, maar haar kast stond halfopen. Er hingen maar weinig kleren op de knaapjes.

'O, dan is ze zeker naar haar moeder,' zei de buurvrouw. 'Ze heeft bijna al haar kleren meegenomen. Haar moeder wast en strijkt die voor haar.'

'Wel raar dat Myrna niet is komen zeggen dat ze wegging,' zei de buurvrouw, toen ze de flat afsloot.

We namen afscheid voor de deur.

Op donderdag tijdens de pauze stond Jeroen achter me. Hij leunde tegen een muur en zag er uit als een vogelverschrikker. Waarom ging hij niet naar meneer De Vroed met zijn verhaal? Waarom moest hij mij hebben? Ik wilde niet in het donker naar de manege. Ik wilde geen vleermuis zoeken en hem zeker niet vinden. Ik had er allang spijt van dat ik die stomme spreekbeurt had gehouden. Ik hield met m'n handen m'n oren dicht, want ik wilde niets horen. Maar Jeroens zachte stem kwam toch door de barricade heen. 'Ik heb de slager gebeld voor Castor. Hij moet hem maar snel komen halen, voordat hij al zijn bloed kwijt is. Nu is Czarny aan de beurt.'

8. Toch naar de manege

Ik voelde een schok door mijn lijf gaan. 'Nu is Czarny aan de beurt,' had Jeroen gezegd. Dat kon niet. Dat mocht niet. Marco begon stom te giechelen. Hij snapte niet waar Jeroen het over had. Toen ik me voorstelde hoe de hals van Tsar er nu uit zou zien, kreeg ik het vreselijk benauwd. Hoe meer lucht ik probeerde te happen, hoe benauwder ik het kreeg. Juffrouw Vermeer, die EHBO had, liet me in een papieren zakje blazen en ik moest mijn eigen lucht weer inademen. Dat hielp bij hyperventilatie, zei ze. Ik vroeg maar niet of het ook hielp tegen vampiervleermuizen. 's Middags hadden we geschiedenis. Tijdens de mooie verhalen van meneer De Vroed over de verzetsstrijders uit de Tweede Wereldoorlog knaagde mijn geweten een stuk van mijn angst weg en besloot ik 's avonds toch naar de manege te gaan. Voor Tsar had ik toch alles over?

Na schooltijd liep ik Jeroen achterna. 'Wacht even, Jeroen,' zei ik. Jeroen reageerde niet, dus ik rende verder totdat ik naast hem liep. Jeroen keek me niet aan. Op de stoep lag een blikje. Hij maakte een beweging met zijn voet alsof hij het wilde wegtrappen, maar zag er toch van af. 'Ben je ziek?' vroeg ik. Jeroen haalde zijn schouders op en schudde zijn hoofd. 'Is je vader al terug?' 'Hij mag vanavond verder,' zei Jeroen. 'Dan is hij er vannacht of morgenochtend.' Hij sprak traag en zonder veel intonatie, als een robot in de film. 'Heeft hij in het ziekenhuis gelegen?' Jeroen schudde zijn hoofd. 'Was hij niet gewond?'

Weer schudde Jeroen zijn hoofd.

‘Was het paard gewond?’

‘Nee.’

‘Maar wat is er dan met je vader gebeurd?’

‘Hij heeft... vastgezeten op het... politiebureau. Iemand heeft... heeft een aanklacht tegen hem... hem ingediend. Dat hij hem heeft gesneden of zo en daardoor... daardoor van de weg afraakte. Dan... dan word je in Duitsland opgepakt.’

Waarom praatte Jeroen zo raar? Het leek wel of hij geen adem had. Hij was echt heel ziek!

‘Waarom zei je bij gym dan dat je vader een ongeluk heeft gehad?’

‘Ik had hem toen nog niet zelf aan de telefoon gehad. En mijn moeder...’ Jeroen haalde zijn schouders op.

Ik probeerde snel na te denken. Oom Bram wist het dus helemaal niet van Gato, die dood was, en Castor. Myrna was naar haar moeder toe. En Vampie ging gewoon door met zijn vernietigende werk. Hij zat ook aan Tsar.

Ik hoefde mijn paard niet te zien om te weten of het waar was. Ik wist het gewoon.

‘We moeten Vampie zien kwijt te raken. Misschien moeten we hem zelfs wel doden,’ zei ik.

Jeroen liep langzaam door.

‘Ach, laat maar,’ zei hij en hij haalde berustend zijn schouders op.

Ik pakte Jeroen hij zijn mouw en dwong hem stil te staan.

‘Ik kom vannacht. Dan zien we hem aan het werk. Hij zal wel eerst naar Castor gaan, omdat dat zijn oudste prooi is. Als hij zich aan zijn hals vastzuigt, dan... Dan pluk ik hem ervan af.

Eh, handschoenen; ik moet handschoenen meenemen. Mijn moeder heeft tuinhandschoenen, die zijn wel geschikt, denk ik. Eh, en als jij een zak openhoudt, dan doe ik Vampie erin en dan eh, begraven we hem in de grond of zo.’

Ik ging helemaal op in mijn heldenrol en keek Jeroen verwachtingsvol aan.

'Ik kom wel om half twaalf. Is dat goed? Dan moet je wel de deur van de binnenmanege openlaten.'

Jeroen knikte vaag, maar verder keek hij me onverschillig aan. Ik snapte er niets van. Hij kreeg toch zijn zin?

Waarom had hij me al die dagen signalen gegeven? Over Castor, die slechter werd. Over Vampie, die groeide en groeide. Over Czarny, die nu ook aan de beurt was? Als je hem nu zo zag staan, zou je denken dat het hem allemaal niets interesseerde. Ineens dacht ik... nee... werd Jeroen...? Nee, dat kon niet! Hij was gewoon ziek. Een zware griep.

De deur naar de binnenmanege was open. Het was half twaalf en Jeroen was er nog niet. Dat was raar, want hij kon natuurlijk gemakkelijk op tijd zijn.

Ik had mijn nachtelijke avontuur goed voorbereid. Mijn ouders gingen meestal pas na enen naar bed, dus ik had wat kleren onder mijn bed gestopt en was om elf uur al de achterdeur uit gesloten. In mijn nachthemd, want als ik zou worden betrapt, dan kon ik altijd een smoes vertellen van een kat die ergens vastzat of zo. Mijn ouders waren eraan gewend dat ik op de gekste momenten zielige dieren aan het redden was.

In de schuur had ik - bibberend van de zenuwen - mijn kleren aangetrokken. De tuinhandschoenen van mijn moeder vond ik in een la. Ze waren klam en voelden heel ruw aan. Dat was wel goed. Ik had ook nog naar een zak gezocht, om Vampie in gevangen te houden. Een plastic zak leek me niet erg geschikt, want daar beet zo'n vampier zich zo doorheen. Uiteindelijk nam ik een jutezak van vorig jaar sinterklaas mee, die mijn moeder gebruikte om plastic plantenpotten in te bewaren. Daarna was ik in twaalf minuten naar de manege gerend. Een record, net zo snel als op de fiets.

Ik holde de manege binnen en stopte precies voor de deur van de zadelkamer. Daar wilde ik wachten op Jeroen. Veilig, aan de andere kant van Vampie. Maar Jeroen kwam niet. Het werd vijf over half twaalf en tien over half en kwart voor. Ik had natuurlijk weg moeten gaan, maar ik durfde niet. Ik durfde mij niet te bewegen en bleef daar stokstijf stilstaan. Mijn hersenen deden het nog wel. Zij bedachten dat Jeroen misschien zelf een vampier was, die me nu aan de andere kant van de manege stond op te wachten om me leeg te zuigen. Ze bedachten dat Jeroen me in de maling had genomen en zo meteen lachend het licht zou aandoen. Ik hoopte eigenlijk op het laatste. Maar Jeroen kwam niet opdagen en ik stond daar maar: alleen en doodsbang. Omdat de maan scheen, was het niet helemaal donker in de manege. Er viel wat licht door de dakramen. Mijn ogen wenden ook aan het donker. Ik kon de paarden al zien. Ineens zag ik Castor in zijn stand liggen. Hij had zijn benen stijf naar voren gestrekt en zijn hals lag raar krom in het stro.

Ik wilde vluchten, maar mijn benen bewogen automatisch de andere kant op. Ze gingen naar Castor toe. Hij was nog niet dood en keek me smekend aan. Ik kreeg een brok in m'n keel, maar durfde niet te huilen, bang voor mijn eigen geluid. En toen hoorde ik Tsar. Hij snoof angstig, begon te trekken aan zijn halstertouw. Hij wilde los, weg, vluchten!

Ik rende via de veiligste weg naar Tsar toe. Ik moest over de balk van Sunny, onder zijn halstertouw door, over de balk naar Theresa, onder haar halstertouw door en over de balk naar Tsar.

Tsar stond te trillen op zijn benen. Het zweet droop van zijn borst af en hij hijgde alsof hij kilometers had gegaloppeerd. 'Ik ben er, rustig maar, piepte ik bang, maar ik kon hem natuurlijk niet geruststellen. Zenuwachtig begon ik zijn hals te strelen en onmiddellijk voelde ik de plek waar de vampier

zijn schadelijke werk had verricht. Toen werd ik boos, heel boos. Veel bozer nog dan bang.

'Rotbeest,' siste ik naar het plafond, waar ik de vleermuis vermoedde. Daarna was het minutenlang stil.

Ik bleef naast Tsar staan, die bleef trillen van de zenuwen. Ik hoorde Castor piepend ademhalen. Er kwam geen vleermuis.

Ik werd nog bozer. Waarom kwam die vleermuis niet te voorschijn?

9. Waar is Jeroen?

De vleermuis moest in de buurt zijn, anders was Tsar niet zo bang geweest. Jeroen kende de schuilplaatsen van de vleermuis toch? Waar was Jeroen?

Ik sloop uit de stand van Tsar en rende terug naar de korte zijde van de binnenbak. Daar was de deur naar de hal, met de trap naar de kantine en het appartement van Jeroen en zijn ouders. Zo snel als ik kon rende ik de trap op.

De deur van het appartement stond op een kier. Was dat niet vreemd? Ik durfde niet naar binnen, maar ik durfde ook niet buiten te blijven staan. Waarom was ik niet in mijn bed blijven liggen? Waarom was ik niet veilig thuisgebleven? Ik was een angsthaas, dat wist ik toch al sinds ik heel klein was? Maar ik kon niet meer terug. Voorzichtig duwde ik de deur open. Gelukkig was het niet helemaal donker.

Meteen rechts was nog een open deur. Uit de kamer kwam geluid, een raar, jammerend geluid. Jeroens moeder zat op haar knieën voor een groot, leeg bed. In haar armen had ze een kussen dat ze heen en weer wiegde alsof het een kind was.

‘Waar is Jeroen?’ riep ik.

Aan haar schokkende schouders merkte ik dat ze me had gehoord, maar ze reageerde verder niet op me.

Ik probeerde rustig na te denken. Aan haar had ik niets. Jeroen was weg. Hij werd nu misschien ergens door de vleermuis leeggezogen. Waarom had ik niet eerder alarm geslagen? Waarom was ik niet naar meneer De Vroed gegaan? Waarom had ik m’n vader niet meegenomen? Nu was het te laat voor hulp troepen. Waar was dat beest?

Ik zocht het appartement door. In de woonkamer was niets te zien. In de keuken was het wit en steriel. Ik kwam een klein kamertje binnen. Het stond vol met planten. Grote, groene planten met enorm veel gebladerte. Ze woekerden zo door elkaar heen, dat het onmogelijk was de verschillende soorten van elkaar te onderscheiden. Het was heet in de kamer. Vochtig heet.

Het was een soort kas waarin inheemse planten werden geteeld. Dit moet de perfecte schuilplaats voor Vampie zijn, bedacht ik. In het kamertje heerste een bijna tropisch klimaat. Misschien had hij zich hier al die tijd verstopt! Ik deed de deur snel dicht en bleef op de gang staan. Was Jeroen in het kamertje? Als de vleermuis hier was, dan kon hij zich overal verstoppen. Dan kon ik hem echt niet vangen. Ik moest weten of Jeroen in de kas was en stapte de kamer binnen.

‘Jeroen,’ fluisterde ik. ‘Jeroen, ben jij hier?’

Ik hoorde geritsel van bladeren. Of was het de vampiervleermuis, die ergens rondfladderde? Nee, dat kon niet. De vampiervleermuis kon in deze kas nauwelijks zijn vleugels uitstrekken, zo vol planten stond hij.

Ik keek nog even om me heen en wist toen zeker dat Jeroen niet in het kamertje was. Opgelucht sloot ik de deur weer. Op naar de laatste kamer, die van Jeroen.

Toen ik naar binnen wilde gaan, deinsde ik meteen terug en knalde de deur dicht. Er kwam een enorme vleermuis op me af vliegen! Zat de hele manege vol met vleermuizen? Was Jeroen in een vleermuis veranderd? Was hij misschien een echte vampier?

Ik kreeg het weer benauwd, kon steeds moeilijker lucht krijgen. Ik probeerde mezelf rustig te krijgen door me tegen de muur te drukken en rustig adem te halen, maar het werd steeds erger. Ik had het gevoel dat ik zo weg zou vallen, zou stikken. Dan was ik een gemakkelijke prooi voor de vampier! Zonder dat ik precies wist wat ik deed, vouwde ik mijn

handen, zoals je ook doet als je handen ijskoud zijn en je ze met je adem wilt verwarmen. Ik blies in mijn gevouwen handen en ademde mijn eigen lucht weer in. Al snel kreeg ik het minder benauwd. Mijn gezonde verstand kwam ook terug.

Natuurlijk had ik geen echte vampier of vleermuis gezien. Jeroen had zijn kamer vol hangen met nepvampiers. Op mijn hurken ging ik naast de deur zitten en ik gooide hem open. Als er toch een echte vleermuis in de kamer was, dan zou hij langs me heen vliegen. Het enge beest bleef in de lucht hangen. Het was van karton.

In het halfduister zag Jeroens kamer er gevaarlijk uit, maar ik had niet anders verwacht. Overal posters met vampiers, een doodshoofd aan de muur met een zwarte hoed op. Jeroens bed was een doodskist met een matras erin. Het bed was netjes opgemaakt. Jeroen had er vanavond niet in geslapen. Op de deur was een groot kruis geschilderd. De vampiers mochten er blijkbaar wel in, maar niet uit. Er stond ook nog een bureau in de kamer. Er lag tekenmateriaal op. Kleurpotloden, viltstiften, een tekenblok. Jeroen was bezig geweest met een nieuwe bladzij van zijn strip. Ik kon de tekeningen zien, maar de tekstwolkjes waren nog leeg. Alleen de titel was boven de tekeningen te lezen. Jawel, hoor, de strip heette 'Vampie, de killervampier'.

Ik nam snel de plaatjes door. Het waren hele rare tekeningen. Op het eerste plaatje zag je een vleermuis op de hals van een paard. Op het volgende plaatje zakte het paard door zijn voorbenen en daarna werden die voorbenen armen en zijn hoofd het gezicht van een mens! De vleermuis beet zich nu vast in de nek van de... wat was het, een jongen? Was dat wat er was gebeurd? Was Jeroen in zijn nek gebeten toen hij bij Gato of Castor in de stand stond en werd hij nu zelf leeggezogen? Ik moest Jeroen snel vinden.

Ik holde terug naar de kamer waar ik Jeroens moeder had gezien. Blijkbaar was dit hun slaapkamer en was oom Bram nog niet terug. Jeroen had toch gezegd dat hij vandaag verder mocht rijden? Waarom was hij er nog niet? 'Mevrouw Stork, ik zoek Jeroen. U moet me echt vertellen waar hij is, want ik ben bang dat het heel slecht met hem gaat.'

Jeroens moeder zat nog in dezelfde houding op haar knieën voor het bed. Ze wiegde nog steeds het kussen heen en weer en reageerde niet op wat ik zei. Ik liep naar haar toe en pakte haar schouder vast. Ze draaide haar hoofd om. Vol afgrijzen deed ik een stap terug. Jeroens moeder keek me aan met ogen vol waanzin. Uit haar mond droop bloed, dat over haar kin naar beneden gleed en grote kringen maakte op het witte kussen. Langzaam stond ze op en ik was even verlamd van schrik.

Was Jeroens moeder de bloedzuiger op de manege? Er was helemaal geen vampiervleermuis, maar een gek op de manege. Of zou ze een vampier zijn? Nee, ik geloofde niet in vampiers. Vampiers kwamen alleen voor in boeken en films. Jeroens moeder strekte haar armen naar me uit, terwijl ze jammerende geluiden uitsloeg.

Help! Waar was oom Bram? Waar was Jeroen?

Zo snel als ik kon rende ik weg, het appartement uit. Ik holde de trap af, wilde weg van de manege, terug naar ons eigen veilige huis. Jeroens moeder kwam me niet achterna, want ik hoorde geen voetstappen achter me. Nog niet. Ik was natuurlijk veel sneller dan zij.

Toen ik langs de paardenboxen naar de uitgang holde, begon de torenklok twaalf te slaan; langzaam maar duidelijk. Het schoot door me heen dat Jeroens moeder geen echte vampier kon zijn, omdat die pas na twaalfven opereren. Zij had haar portie al voor die tijd gehad. Hou op, zei ik tegen mezelf.

Mensvampiers bestaan alleen in boeken en films. Waar was Jeroen nou toch? Was hij net zo gek als zijn moeder? Hij had wel een rare tekening gemaakt. Een paard met armen en een mensengezicht. Ik knalde de deur van de manege open en wilde naar buiten rennen. Weg, weg, zo snel mogelijk weg. Op dat moment hoorde ik Tsar weer hinniken. Even keek ik om en vanuit de verte zag ik hoe hij zijn hoofd in de lucht gooide en al zijn angst de donkere manege in schreeuwde.

10. Jager of prooi?

Kwam Jeroens moeder toch naar beneden? Hoorde Tsar haar aankomen? Hinnikte hij daarom zo wanhopig?

Ik moest de politie halen. Er moest ogenblikkelijk hulp komen. Maar ik kon Tsar ook niet in de steek laten!

Met knikkende knieën liep ik terug, de manege weer in. Ik verwachtte elk moment dat de deur achter de smalle zijde van de binnenbak zou openklappen en dat mevrouw Stork krijsend naar binnen zou komen rennen. Wat ik dan moest doen? Ik had geen idee.

Maar het was niet de moeder van Jeroen die naar beneden kwam. Er was wel degelijk een vampiervleermuis in de manege!

Hij kwam te voorschijn, alsof hij gewacht had tot ik bij Tsar was, zijn slachtoffer. Hij was nog ver van me vandaan, zo'n meter of vijf, maar ik zag zijn schaduw op de witte muur, groter dan levensecht. Even later hoorde ik de vleermuis over ons heen scheren. Hij stootte hoge geluidjes uit. Vampie verkende het terrein. De geluiden die hij uitstootte werden weerkaatst door de balken, de paarden... en ook door mij. Ik hoorde een schrille piep, een bijna triomfantelijke schreeuw. Vampie wist dat ik er was!

Het gekke was dat ik op dat moment niet bang was. Ik was bijna blij dat hij bleek te bestaan, zodat er een einde kwam aan alle gissingen. Ik was vooral opgelucht dat Jeroens moeder geen bloedzuiger bleek te zijn. Waarschijnlijk was zij ook slachtoffer van de vleermuis.

Ik probeerde snel na te denken. Jeroen moest ergens in de manege zijn, gewond of ziek? Oom Bram kon elk moment thuiskomen, maar was er nu niet om te helpen. Ik had geen tijd meer om hulp te halen, want de vampiervleermuis was

al op zoek naar zijn slachtoffers. Ik was de enige die Jeroen en zijn moeder kon redden. Ik was de enige die voor Tsar kon opkomen.

Met trillende vingers maakte ik het halster van Tsar los en ik nam hem mee naar de binnenmanege. Tsar volgde mij als een lam naar de slachtbank. Bij de deur van de binnenbak pakte ik de lange en de lange zweep die daar hingen. Ik bevestigde de lange aan het halster en liet Tsar in een volte om mij heen lopen, in stap. Sneller kon hij niet. Van de energie die Tsar nog had, had hij veel met zijn angst verspild. Ik hoorde de vleermuis overvliegen, heel laag.

‘Kom maar hier als je durft, ik lust je rauw,’ fluisterde ik om mezelf moed in te spreken.

Het leek of Vampie me verstond. Hij kwam ineens terug, bijna recht op me af. Zijn prehistorisch aandoende vleugels met de stakige vingerbeenderen vouwden en strekten zich langzaam. Zijn bek was opengesperd zodat ik zijn gevaarlijk puntige tanden kon zien. Er kwam bloed uit zijn bek! Wat raar. Hij was toch pas net wakker geworden?

Het leek wel of hij al gegeten had. Zijn harige lijfje was kogelrond, alsof het elk moment kon barsten. Maar als hij net had gegeten, wat deed hij dan nu nog hier?

Tsar wist het precies. De vampier kwam zijn karwei afmaken!

Tsar hinnikte schel en probeerde te vluchten, maar na drie galopsprongen was hij zijn kracht kwijt. Hij bleef staan, gooide zijn hoofd omhoog en hinnikte hulpeloos.

De vampier was boven Tsar. Als een roofvogel leek hij in de lucht te hangen, maar ineens zag ik dat hij zich met zijn vleugelklauwtjes aan een balk vasthield. Hij wachtte totdat Tsar onder hem liep en zou zich dan op hem laten vallen om hem verder leeg te zuigen.

Ik knelde mijn vingers om de lange zweep. Ik keek van de vampier naar Tsar. Van Tsar naar de vampier. Tsar deed een

stap naar voren. Nog één stap en hij stond precies onder de vleermuis. Tsar maakte de stap.

Vampie liet zich vallen en ik knalde met de zweep in de lucht. Ik had de vleermuis geraakt; hij was op de grond gevallen en schuifelde weg als een kreupele soldaat. Ik rende achter hem aan over het mulle manegezand, maar hij was sneller dan ik. Toen hij probeerde te vliegen, haalde ik hem weer met de zweep naar beneden. Opnieuw probeerde ik hem te pakken.

Ik holde achter de vleermuis aan, maar hij bleef me steeds voor. Af en toe raakte ik hem wel met de zweep.

Al die tijd had Tsar in het midden van de bak gestaan. Als een standbeeld, zelfs zijn oren hadden niet bewogen. Vampie probeerde zich tussen de hoeven van Tsar voor mijn zweep te verschuilen. Hij kroop snel over zijn rechterschoof heen en maakte zich daarna zo klein mogelijk. Ik kon de zweep nu natuurlijk niet meer gebruiken en sloop voorzichtig om Tsar heen. Vampie draaide met mij mee. Zijn bek had hij volledig opengesperd en zijn puntige tanden lichtten in het donker op. De rollen leken ineens omgedraaid. Ineens was ik prooi en hij jager. Toen ik weer voor Tsar stond, deed Vampie een uitval. Hij rende over de grond naar me toe.

Al was hij nog zo klein, ik was hartstikke bang voor hem. Als hij zich in me zou vastbijten, hoe kwam ik dan ooit van hem af? Doodsbang sloeg ik met de zweep naar hem. Raak!

Hij holde terug naar zijn schuilplaats tussen de hoeven van Tsar. Zijn rechtersleugel kon hij niet meer helemaal invouwen en door de pijn leek hij agressiever te worden. Hij deed een snelle uitval en trok zich daarna weer terug.

Ik moest voortdurend op de vleermuis letten en voelde me moe worden. Vampie bleef uitvallen en zich terugtrekken. Ik sloeg wel met de zweep, maar steeds vaker te laat of niet nauwkeurig. Ik wist niet wat ik nu moest doen. Lang zou ik dit niet volhouden.

Met Vampie ging het juist beter. Hij kwam vanaf de voorhoeven van Tsar naar me toe gerend. Zijn vleugel leek zich weer beter te kunnen vouwen. De vleermuis werd bij elke aanval vechtlustiger en energieker.

‘Ik houd het niet meer uit,’ fluisterde ik tegen Tsar, die nog steeds met gesloten ogen in het midden van de bak stond. Tsar reageerde niet. Had hij zichzelf al opgegeven? Zoveel bloed kon hij toch nog niet hebben verloren! Ik moest aan mezelf denken, ik moest vluchten! Ik draaide me om en deed een paar stappen.

De vleermuis volgde meteen. Hij was sneller dan ik. Ik kwam weer terug en Vampie rende naar Tsar. Gelukkig had ik mijn zweep niet weggegooid, anders had de vleermuis al in mijn nek gezeten. Vampie keek mij moordlustig aan. Ik begon te huilen.

‘Tsar!’ riep ik. ‘Tsar!’ Ik had zijn naam bijna hysterisch uitgeroepen. En terwijl de vleermuis zich voorbereidde op een definitieve aanval, kwam Tsar even terug in het land der levenden. Hij liet zijn hals wat zakken, als om beter te kunnen zien wat zich tussen zijn voorhoeven afspeelde.

Daarna tilde hij langzaam zijn been op en zette het razendsnel weer neer. Ik hoorde de vleermuis kraken. Toen deed Tsar iets wat maar weinig paarden kunnen. Hij zette de piaffe in: de draf op de plaats. Linkervoorbeen, rechtervoorbeen, links, rechts, links, rechts. Tsar bewoog zich niet snel, maar wel regelmatig. En elke keer dat zijn beizerde voorhoeven op de grond neerkwamen, werd Vampie verder de houtkrullen van de bak ingestampt. Tsar ging gewoon door, links, rechts, links, rechts.

Ik keek met open mond toe, tot er niets meer van Vampie te zien was.

Ineens was er overal licht om ons heen. Oom Bram kwam de bak ingerend. Hij keek verwilderd om zich heen en riep: ‘Wat is er gebeurd? Wat doet dat paard daar? Waar is mijn vrouw, waar is Jeroen?’

11. Epiloog

Oom Bram bleek net terug te zijn van zijn reis naar Duitsland. Hij wist niets van wat er thuis was gebeurd. Hij had de hele dag geprobeerd te bellen, maar de telefoon was niet opgenomen.

We vonden Jeroen in de lege stand van Gato. In zijn hals, onder zijn haar, zagen we de afdrücken van tanden. Uit de vele gaatjes sijpelde helder bloed. Vampie had zich aan Jeroen volgedronken. Voor de vierde keer al, zo bleek later. Ik had het kunnen weten.

Jeroens moeder had hem eerder op de avond gevonden. Ze had geprobeerd het bloeden met haar mond te stoppen.

Toen dat niet lukte, was ze naar haar kamer gevluht.

Jeroen werd door een ambulance opgehaald en kreeg een bloedtransfusie. Hij hoefde niet eens lang in het ziekenhuis te blijven. Toen hij weer thuis was, heb ik hem geholpen zijn kamer vampiervrij te maken.

De resten van Vampie zijn natuurlijk voor onderzoek meegenomen. Gelukkig droeg hij toch geen gevaarlijke ziekte bij zich.

Castor heeft het niet gehaald, hij was al te veel bloed kwijt. Maar Tsar heeft het wel gered.

Myrna bleek, zoals de buurvrouw al dacht, bij haar moeder te zijn geweest. Maar niet om haar was te laten doen. Ze had gesolliciteerd naar een baan op een dressuurstal in de buurt van haar moeders huis. Ze had daar een week op proef mogen werken. Op zaterdag, de dag nadat Vampie was gevonden, was Myrna er weer op de manege. Het werk op de dressuurstal was haar tegengevallen.

Voortaan mocht ik gratis op Tsar rijden. Elke dag, als ik

wilde; en dat wilde ik.

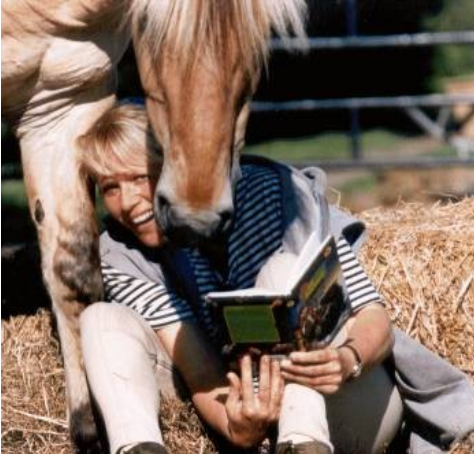
Net als in mijn fantasie kreeg ik een goede privé-instructeur.

Eerst oom Bram en later Jeroen.

En elke dag ging Tsar een stukje vooruit. Hij leerde afwenden op de letter precies. En mooie ronde voltes draaien. En in galop aanspringen wanneer ik dat wilde en waar ik dat wilde. En hij leerde netjes halthouden. Ik heb het met hem tot de Z gebracht. De Z staat voor 'Zware' dressuur. Heel netjes voor een manegepaard, al zeg ik het zelf. Maar de Z is nog geen Grand Prix, dus ik heb met Tsar nooit de piaffe gereden. Dat geeft niet; die ene piaffe die hij in zijn leven liet zien, was uniek.

Wie is Stasia Cramer?

Geboren: Op 13 april - jaartal vergeten - in Den Haag (Nederland).

Kleur ogen: Blauw.

Haarkleur: Steeds minder blond, maar gelukkig nog niet grijs.

Lengte: Stokmaat 1.68, ongeveer zo groot als mijn merrie Tonise Louise.

Gewicht: Daar lieg ik altijd over en ik houd

niet van liegen.

Woonplaats: Elim, een dorpje dichtbij Hoogeveen, in de provincie Drenthe.

Huisgenoten: Martin, mijn man. Hij is verslaggever bij het Dagblad van het Noorden. Verder hebben we drie honden. Als eerste Mosje, onze terriercombi. Hij is een echte komediant. Als ik een koekje eet, begint hij te trillen. 'Ik ben heel zielig,' zegt hij dan. 'En ik ben pas weer gelukkig als ik de helft van jouw koekje krijg.' Hondenbrokken lust hij niet. Nou ja, ik ook niet, dus die hoeven we niet te delen. Dan hebben we Senna, de enige échte Parson (dus hoogbenige) Jack Russell in ons huis. We hebben Senna overgenomen van de burens, toen de buurman was overleden. Mosje had Senna namelijk eens stiekem gedekt in hun schuur en dat schept natuurlijk verplichtingen. Afijn, hun oefeningen hebben veel pups opgeleverd, want ze hebben - na dat eerste nest bij de burens van zes jongen - hier een nest van negen en een nest

van zes pups gehad. Eénentwintig nakomelingen is niet slecht voor een Nederlandse reu en ook welletjes. We hebben Mosje laten 'helpen', al heeft hij het zelf vast niet als hulp opgevat. Eén van de nakomelingen van Senna en Mosje hebben we gehouden: Bibi. Bibi was de kleinste van het nest en omdat ik haar diverse keren het leven heb gered (alle tepels waren steeds bezet door dikkere pups), kon ik geen afscheid nemen van mijn lieveling. Wel logisch, maar misschien niet echt verstandig, want Senna en Bibi vechten regelmatig om onze aandacht.

Lievelingseten: Patat mét mayonaise, maar zónder spruitjes.

Lievelingskleur: Azuurblauw met een wit wolkje.

Favoriete muziek: Gouwe oudjes uit de jaren '60 en verder alles waar een beetje melodie in zit.

Favoriete kinderboek als kind: De serie Black, de zwarte hengst van Walter Farley en verder alle zielige dierenverhalen.

Favoriete dieren: Paarden en honden.

Droomwens: Een boek van mij in het Chinees vertaald.

Geweldig lijkt me dat. Ik kan niet eens controleren of het wel mijn boek is; ze kunnen me wel van alles op mijn mouw spelden.

Hekel aan: Opruimen (van dieren) en vroeg opstaan.

Hobby's: Paardrijden (verrassing!); lezen (paardenbladen! en spirituele boeken); tv-kijken; pianospelen (moet ik nodig weer gaan doen).

Beroep: Vroeger wilde ik dierenarts worden, maar ik was nogal slecht in biologie. Bovendien kan ik niet goed tegen bloed. Tsja, wat moet je dan? In het onderwijs natuurlijk! Ik ben dertien jaar lerares maatschappijleer geweest. Nu ben ik parttime kinder- en jeugdboekenschrijfster én parttime paardrij-instructrice en organisator van ponykampen. Ik geef ook lezingen over mijn boeken op scholen en bibliotheken. De lezingen zijn interactief. De kinderen doen mee met een paardenrap en spelen in een vertelpantomime

over een meisje dat gepest wordt.

Werktijden: In de winter schrijf ik boeken; in het voorjaar kwast en knutsel ik aan huis en stallen; in de zomer doe ik de ponykampen en in het najaar wacht ik tot het weer voorjaar wordt.

Over schrijven: Ik plaats mijn verhalen graag in de paardenwereld, omdat ik mijn hele jeugd op maneges heb gereden. Behalve door mijn eigen ervaringen met paarden en paardrijden, word ik bij het schrijven ook geïnspireerd door de opmars van Nederland op het hippische wereldtoneel met als grote voorbeelden Adelinde Cornelisse en Anky van Grunsven.

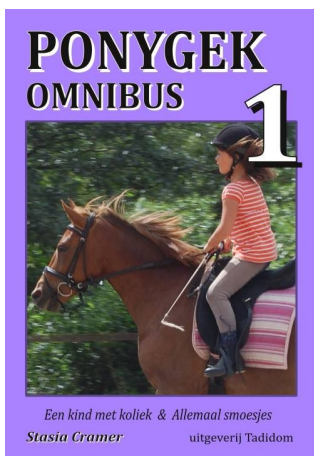
Emoties vind ik heel belangrijk in een boek. Deze emoties mogen best zwaar zijn. Als kind hield ik vooral van verhalen over dieren: honden die van hun baasje werden gescheiden - en onder de meest bizarre omstandigheden - honderden kilometers aflegden om hen terug te vinden. Prachtig vond ik dergelijke boeken!

Op www.stasiacramer.nl kun je meer verhalen en foto's vinden van Stasia.

Voor de ponykampen die ze organiseert, heeft Stasia een aparte website: www.hippago.nl. Hier vind je foto's en filmpjes van de pony's en paarden van mini-manege Hippago, de boederij waar Stasia en Martin wonen.

Stasia's boeken worden verkocht op www.ponyboeken.nl, de website met de beste, de leukste én de meeste ponyverhalen en paardenfilms.

Op de pagina's hierna vind je informatie over de andere delen in de serie Ponygek Omnibus.

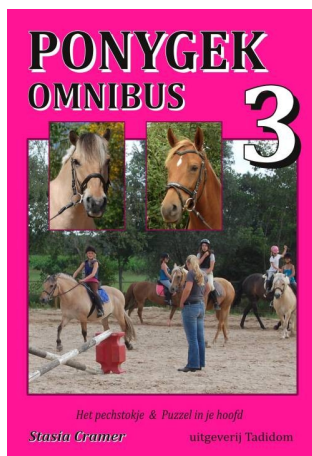

Een kind met koliek

Romy en Minke zijn gek op ponyrijden. Ze hebben beiden een eigen pony op de manege. Romy heeft ook een paardje van steen. Ze heeft het uitgeleend aan haar vriendin. Minke wil er een tekening van maken. Romy heeft het beeldje van haar oma gekregen. Nu oma dood is, mist ze haar erg. Ineens doet Minke heel raar. Ze zegt dat het stenen paardje stuk is en lacht erom! Is Romy nu ook Minke kwijt?

Allemaal smoesjes

Daniëlle heeft voor haar verjaardag een pony gekregen. Dat zou Mariska ook wel willen. Maar haar ouders vinden dat veel te duur. Nu moet Mariska allerlei smoesjes verzinnen, om toch haar zin te krijgen...

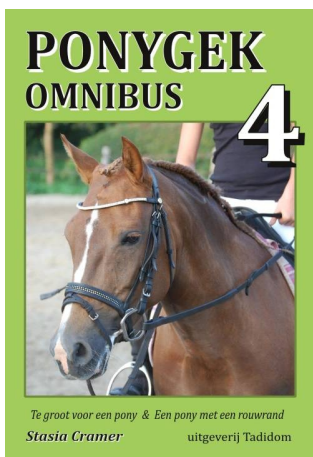
Het pechstokje

Samen met Emma van de manege gaat Tessa op ponykamp. Het kamp wordt afgesloten met een heuse show. Maar vanaf de eerste dag van het kamp wordt Tessa achtervolgd door pech. Het lijkt wel of haar pech besmettelijk is. Kan de show nog wel doorgaan?

Puzzel in je hoofd

Op nieuwjaarsdag organiseert de ponyclub een puzzelrit. Voor de snelste groep is er een mooie prijs. Maar hoe kun je ooit winnen met in je groep een meisje dat bijna niet kan zien en een jongen die expres verkeerde antwoorden geeft? Dan lijkt het geluk toch opeens aan je kant en is er kans op winst. Maar... winst voor wie?

Te groot voor een pony

Cindy wordt te groot voor haar pony Zano. Ze moet hem maar verkopen, vinden haar ouders. Als Wendy's ouders Zano kopen, is Cindy zo verdrietig dat ze nooit meer paard wil rijden!

Maar dan kopen de ouders van Cindy toch een paard: Tijger! Zal Cindy ooit op dit mooie sterke dier kunnen rijden?

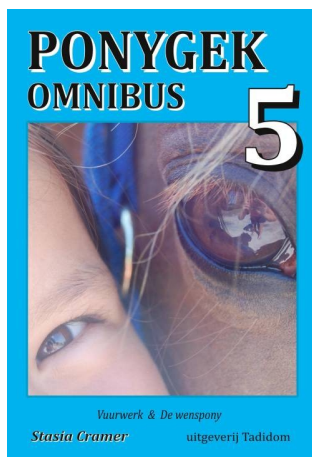
Een pony met een rouwrand

Jolijns beste vriendin is omgekomen bij een verkeersongeval.

Jolijn is erg verdrietig. Alles deden ze samen, Esther en zij.

Esther heeft recht op een mooi eerbetoon, vindt de ponyclub.

Maar durft Jolijn op Esthers pony afscheid te nemen van haar vriendin?

Vuurwerk

Pine viert oudejaarsavond bij opa en oma. Maar jammer genoeg is haar neef Niels er ook. Pine en Niels zijn tegenpolen, water en vuur. De noodstallen, die Pine voor de fjorden heeft gemaakt, worden door Niels afgekraakt. Als het eerste vuurwerk wordt afgeschoten, lijkt Niels gelijk te krijgen... En Pine staat er helemaal alleen voor!

De wenspony

Myrthe is dol op ponyrijden. Haar liefste wens is een eigen pony en dan niet zo'n makke manegepony.

Nee, Myrthe wil een echte dressuurpony, een pony die kan dansen. Als Myrthe op een avond drie vallende sterren ziet, doet ze drie wensen. Ze wenst elke keer een pony die kan dansen. Zal haar wens uitkomen?

Stasia over schrijven

Schrijven is een vak, dat je al doende leert.

Natuurlijk moet je fantasie hebben. Ik heb mijn hele leven gedagdroomd, een mooie basis. Maar fantasie is niet genoeg. Een verhaal moet ook een logische opbouw hebben en een goede technische uitwerking. Ik heb van een andere kinderboekenschrijver geleerd dat een precieze vertelling van een handeling erg saai kan zijn. Lees het volgende voorbeeld maar: *Anne loopt naar de voordeur. Ze pakt de sleutel uit haar zak en steekt hem in het sleutelgat. Ze draait de sleutel naar links en duwt de deur open. Ze haalt de sleutel weer uit het sleutelgat en steekt hem terug in haar zak. Dan loopt ze naar binnen en sluit de deur weer achter zich.* Elke lezer is nu al afgehaakt. Wat kan die sleutel schelen? Beter is: *Anne gaat naar binnen.* Een schrijverstip (heel vaak gehoord, dus zeker niet alleen van mij): schrap alles wat je kunt schrappen.

Je leert veel over jezelf als je schrijft.

Zo wilde ik eens een spannend boek schrijven. Dat werd 'Nachtmerrie' (deel 3 van de serie 'Manege de Koning'). Maar ik kon het maar niet spannend krijgen. Ik gaf mijn hoofdpersoon veel te veel steuntroepen. Ik verplaatste me teveel in mijn hoofdpersoon en omdat ik zelf een bang persoon ben, wilde ik haar al die angst ook niet aandoen. Uiteindelijk heb ik het toch voor elkaar gekregen. Door te denken aan een enge film. Je weet wel, zo'n film waarin een vrouw haar auto in een donkere parkeergarage neerzet. Dan zie je als kijker al een paar zwarte schoenen in een deuropening staan, blikkert er een mes in het flauwe licht van het trapportaal en hoor je die engerd zwaar ademen.

Dan schreeuw ik: 'Ga daar toch weg, ga weg uit die parkeergarage. Neem voortaan een bodyguard mee en pepperspray of beter nog, zoek een rol in een andere film.' Maar dat mens van die film luistert natuurlijk helemaal niet naar mij. Terwijl de muziek aanzwelt, loopt ze in de val. Toen ik het trucje van de film door had, kon ik verder met mijn boek. Ik plaatste mijn hoofdpersoon buiten de groep. Ze werd buitengesloten en niet geloofd en zo iemand is ineens erg kwetsbaar.

Ik schrijf graag over paarden en verliefdheid.

Ik heb zelf mijn hele jeugd op maneges rondgelopen en elke paardenliefhebber weet hoe besmettelijk het paardenvirus kan zijn. Paarden zijn zo, ja, hoe moet ik het zeggen? Ze zijn zo (p)aards. Ze ruiken zo lekker, maken zulke gezellige geluiden en zijn zo groot en warm, zo aalbaar. Inmiddels wonen we op een boerderij en hebben we negen paarden. In de zomer organiseren we trainingsweekends en ponykampen. Stof voor verhalen genoeg dus. Maar ik schrijf ook graag over verliefdheid. Ook al wordt mijn buitenkant steeds rimpeliger, in mijn hart ben ik een jaar of zeventien gebleven. Eindeloos kletsen met vriendinnen, de slappe lach om niets en fantaseren over die ene kanjer. Ach, was ik nog maar zo jong. Toch geweldig dat je de tijd kunt terugroepen door verhalen te verzinnen. Dat is misschien wel het mooiste van boeken schrijven: je bent weer net zo oud als je hoofdpersoon.

Emoties vind ik heel belangrijk in een boek.

Deze emoties mogen best zwaar zijn, of sentimenteel. Als kind vond ik boeken met veel emotie erin heerlijk. Ik had dan een goed excuus om te huilen en kon op deze manier veel opgestapelde verdrietjes kwijt. Ik hield vooral van verhalen over dieren: honden die van hun baasje werden gescheiden en honderden kilometers aflegden in de meest

barre omstandigheden om hem terug te vinden. Verder was de serie 'Black, de zwarte hengst' favoriet. Maar ik hield ook van echte meisjesboeken. Damesromannetjes vond ik prachtig. Van die stripverhalen, waarin zij hem uiteindelijk kreeg. De zus van mijn vriendin had honderden van die boekjes. Heerlijk gewoon!

Heb jij ook ponyverhalen in je hoofd die eruit moeten? Kijk dan op www.ponyboeken.nl. Je kunt het hele jaar meedoen met een ponyverhalenwedstrijd. Jouw verhaal wordt op de website gepubliceerd én je maakt kans op een prijs. Wie weet het begin van jouw schrijverscarrière!

Kun je wat hulp gebruiken bij het schrijven? Kijk dan eens op de website www.schrijvenonline.org. Je vindt er veel gratis tips.